

Lord Xister

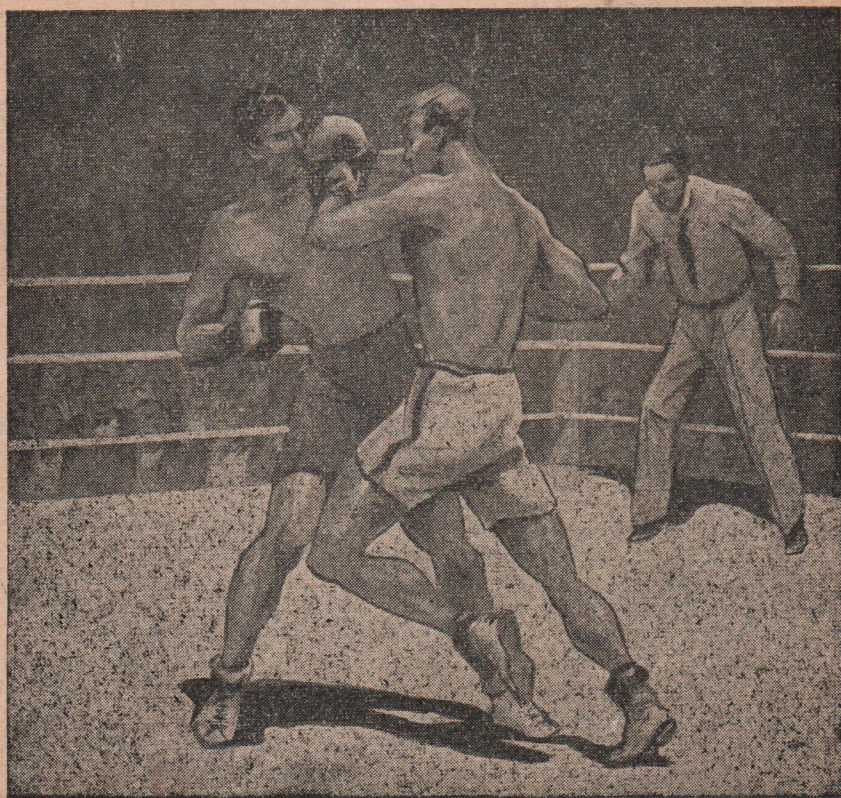
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

LOUCHE PRAKTIJKEN

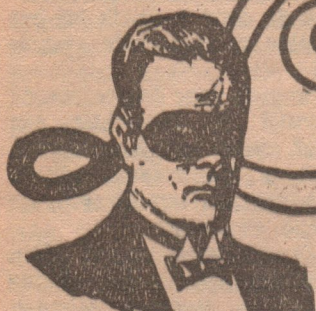
N° 2655

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Lord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

LOUCHE PRAKTIJKEN

HOOFDSTUK I.

IN DE BOKSZAAL VAN JOE SMOLLET

Het was omstreeks half drie in de middag, toen twee chic geklede heren met vlugge passen door de Doughty Street van Londen liepen.

Zij ontlepen elkaar vrij veel in leeftijd. De een kon ongeveer vijfenveertig jaar zijn, tenminste te oordelen naar zijn haar, dat aan de slapen begon te grijzen, terwijl zijn metgezel niet veel ouder leek dan een jaar of vijfendertig, en trots kon zijn op een vol, blozend jongensgezicht, met helder blauwe ogen.

Veel Londenaren, vooral onder de minder draagkrachtige groep, kenden hen als Lord William Aberdeen en zijn sekretaris Charles Brand, maar in

feite was de oudste van de twee mannen niemand anders dan de lang gezochte Gentleman-Inbreker John Raffles, alias Lord Edward Lister.

Zij hadden juist een paar boodschappen gedaan en waren nu op weg naar de Cromwellstreet, waar het prachtige herenhuis van Lord Aberdeen lag en zij maakten haast omdat er een regenbui dreigde.

Het was die hele zaterdag buitengewoon drukkend geweest en alles voorspelde een stevige onweersbui.

Plotseling, nog voor de beide vrienden een taxi hadden kunnen aanroepen, begon het zo enorm te plasregen, dat zij,

om het einde van deze bui af te wachten, haastig een schuilplaats zochten in de portiek van een groot huis, waar een portier met de handen op de rug in de hall heen en weer liep.

Nu de sluizen eenmaal open waren, kwam het regenwater in dikke stralen omlaag gutschen en in een oogwenk waren de straten totaal verlaten.

Onwillekeurig, om zich het wachten een beetje te bekorten, liet Brand zijn blikken dwalen over het grote, koperen bord, dat tegen de muur naast de ingang bevestigd was, en waarop de namen van de firma's vermeld stonden, die op de verschillende verdiepingen van het gebouw hun kantoor hadden. Eindelijk bleef zijn oog rusten op een van die namen.

Daar stond als huurder van een deel van de vierde verdieping vermeld:

« Prof. J. Smollet, Ex-kampioen van Engeland ».

— Zeker een biljart-matador, mompelde Brand half in zichzelf.

— Wie, Smollet? vroeg Raffles. Maar Charles, heeft de regen je hersens een beetje doorweekt? Hoe is het nu, weet je niet eens wie Joe Smollet is?

— Verdraaid, hoe kon ik zo dom zijn, riep Brand uit, een ex-kampioen, natuurlijk heb ik van hem gehoord. Zo, woont hij nu hier?

— Dat schijnt zo. Ik denk, dat hij nu anderen inwijdt in de kunst, waarin hij zoveel jaren heeft uitgeblonken.

— Kom, laten wij maar eens een kijkje gaan nemen. Er is toch geen kans op verder gaan in dat weer en dan doden wij ons tenminste de tijd.

De twee vrienden namen de lift en noemden de liftboy de naam van de boksleraar.

De lift stopte op de vierde verdieping, de twee vrienden stapten uit en moesten nu enige tijd zoeken voor zij een deur ontdekt hadden, waarop met witte letters de naam en het beroep van Joe Smollet geschilderd stond.

Zij klopten aan en de deur werd geopend door wat men met wat goede wil een bediende zou kunnen noemen.

De man zag er echter tamelijk verwilderd uit, zijn haar, nat van het zweet,

hing in slierten langs zijn wangen, zijn ene oog was half dicht, hij droeg een smerige trui, die oorspronkelijk wit was geweest en linnen gymnastiekschoenen, die met touwtjes waren dicht geregen.

De man deed de deur dadelijk bij het zien van de beide chic geklede vreemdelingen open.

— De heren komen voor de professor? vroeg hij, terwijl hij gediensig een stoel aanschoof, nog een kwartiertje, mijnheren, dan is die satanase schobbej... ik wil zeggen, na een kwartiertje is Professor Smollet klaar.

Raffles en Brand zaten in een klein vertrek, dat waarschijnlijk als wachtkamer bedoeld was, want er stonden een half dozijn stoelen en een klein rond tafeltje, vol sportbladen, terwijl er aan de muren talrijke foto's van beroemde bokkers met punaises waren vastgestoken.

Het pronkstuk was echter een grote ingelijste foto, waarop Joe Smollet stond afgebeeld, naast een ezel, die een groot fluwelen plakaat droeg, waarop de verschillende medailles waren bevestigd, die de bokser in de loop van zijn veelbewogen leven had verdiend.

De man met het half dichtgeslagen oog wilde weer weggaan, maar Raffles riep hem terug en zei:

— Wij zouden graag een les van de Professor bijwonen. Daar zullen toch geen bezwaren tegen zijn?

— Beslist niet, mijnheren, ik zal u even aandienen. Mag ik uw namen weten?

— O, dat is minder belangrijk, antwoordde Raffles kortaf. Zeg maar: twee heren uit het West End.

De man met de volle trui verdween door een andere deur en kwam een ogenblik later terug met de Professor in hoogst eigen persoon.

Brand keek hem verbaasd aan en vroeg zich af of dit dezelfde lenige, goed geproportioneerde bokser kon zijn, die hij een paar jaar terug nog met zoveel gemak het kampioenschap had zien winnen.

Joe Smollet was een beetje corpulent geworden en zijn gitawarte haar was alleen nog maar opzij van zijn hoofd

en in zijn nek zichtbaar, en niet meer zwart, maar grijs doorspikkeld.

Zijn kruin was echter zo kaal en zo glad als een biljartbal.

Een vervaarlijke stoot, op een keer opgelopen, had zijn neus uit het lood geslagen en aan dit lichaamsdeel een kromming gegeven, die het, uit schoonheidsoogpunt, niet direkt ten goede was gekomen.

Zijn wangen waren slap geworden en hij zag er uit als een goedige jachthond, met zijn lichtblauwe ogen en zijn laag, gerimpeld voorhoofd.

Hij was gekleed in een wit linnen broek, linnen schoenen met zolen van touw en een trui van grijze wol, met openstaande kraag.

Zijn handen waren in bokshandschoenen gestoken en Raffles had met een kennersoog dadelijk gezien, dat het wedstrijdhandschoenen van zes ons waren.

Joe Smollet ontving de beide, deftig geklede heren met veel strijkages en hield de deur voor hen open, die naar het gymnastieklokaal liep.

Raffles en Brand stonden nu in een ruime zaal, met wit geschuurde planken op de vloer en die zijn licht uit drie grote ramen ontving, die op een ruime binnenplaats uitzagen.

Hier en daar lagen op de vloer matrassen van verschillende dikten.

Maar in het midden lag een groot stuk vilt, waarover een kleed van grauw linnen was bevestigd, dat aan de vier hoeken door touwen was uitgespannen.

Deze « ring », zoals het in de vaktaal heet, was omgeven door een dik, wit koord, aan vier witte palen bevestigd, die ook door touwen in de juiste stand werden gehouden.

Ook deze ring had de voorgeschreven afmetingen, zoals die voor iedere grote match gelden, namelijk vijf meter bij vijf.

Aan weerskanten van de beide gewitte muren stonden gewone schoolbanken voor de toeschouwers en leerlingen.

Dicht bij een van de ramen was in het plafond een vertikale stang bevestigd die, ongeveer twee meter van de vloer, een grote, ronde schijf van eiken-

hout droeg, ongeveer anderhalve meter in doorsnede.

In het midden daarvan was aan een sterke riem een peërvormige, zwarte lederen bal opgehangen en tegen deze bal stond een jonge, magere kerel woedend te slaan, en telkens als hij de bal niet op de goede manier raakte, trof deze hem, van de eikenhouten schijf terugspringend, midden op de neus of tegen de wang.

In een andere hoek stond een zelfde soort apparaat, maar hier zat de bal vast aan het uiteinde van een sterke, vernikkelde spiraal, waarvan het andere einde in de vloer was bevestigd en die de onhebbelijkheid scheen te hebben, iedereen die er met de vuist tegen sloeg, op de meest onverwachte ogenblikken tegen de minst verwachte plekken van zijn lichaam te raken.

Op een andere plek weer hing een gewone aardappelzak, gevuld met nat zand en daartegen ging een ander jongmens, buitengewoon dik, als een razende te keer, terwijl het zweet hem in straaltjes langs het gezicht liep.

Nu en dan bewoog de zandzak heel eventjes en dan liet de jongeman een kreet van triomf horen.

In een ander, kleiner strijdperk waren twee mannen, aan het « sparren », het boksen voor oefening, met dikke handschoenen, waarmee zij elkaar geen pijn konden doen.

Op de banken zaten zeven jonge mannen, allemaal in trui en met de handen in de handschoenen op de schoot, die toekeken en profijt trachtten te trekken uit de opmerkingen, die de professor ten beste gaf.

Joe Smollet bracht de beide bezoekers naar een van de nog onbezette banken en zei:

— Doe alsof u thuis bent, mijnheren, ik ga nu door, en u kunt zien, dat ik mijn leerlingen niet laat stilzitten.

Hij ging nu naar de beide jongemannen toe, die in het kleine perk bezig waren, en schreeuwde zijn opmerkingen, opdat de toekijkende leerlingen hem goed zouden kunnen verstaan.

— Vlugger duiken, Alf! Je hebt op die manier de slag beet, voor je weet

waar hij vandaan komt; dek je, Tom, maar voor de duivel, dek je dan, denk je dat je tegenpartij met je vecht om je te masseren? Die hoek was goed. Niet op het achterhoofd slaan; gentleman blijven, Alf! Voor zo'n slag zou de scheidsrechter je uit de ring hebben gestuurd. Zeg Tom, sinds wanneer raak je de lui onder de gordel. Als je het onder de ribben zoekt, sla hem dan liever dadelijk een blauw eksteroog!

Daarna ging hij verder:

— Je voetenwerk is nog niet veel zaaks, Alf! Meer tippelen, man, meer tippelen! Ik zal je straks nog een kwartiertje touwtje laten springen, hoor boy! Pang! Die uppercut zat! Kijk, Tom zwaait. En ik zie rood. Maar dat hindert niet, aan bloed zullen jullie nog moeten wennen. Hallo daar. Niet vastgrijpen! Los! Los, zeg ik! Wil je wel eens loslaten, Alf?

In het vuur van het gevecht scheen Alf niet naar het bevel te luisteren.

Plugger dan men van hem verwacht zou hebben, was Smollet over het touw gewipt en gaf hij de ongehoorzame leerling een klap tegen de borst, die hem achteruit deed tuimelen, zodat alleen de touwen hem voor een val behoedden.

— Ik zal je leren, kerel. Je komt hier om te boksen, niet om te worstelen. Ik heb vijftien jaar tussen de touwen gestaan, mijnheer en ik heb nog nooit mijn man vast gegrepen, mijnheer. Alles met de vuisten, mijnheer! En nu in-

gerukt. Ga je gezicht wassen, Tom. Je neus bloedt, vadersje.

Intussen was de professor naar de jongeman toegelopen die met de oefenbal bezig was.

Hij keek, met de handen in de zij gesteund, even toe en viel toen uit:

— Ziet u niet, dat die bal kwaad op u is, mijnheer Winkle? Sla terug, anders mept hij u nog knock-out!

Hij liep verder en bereikte nu de dikke man, die de zandzak bewerkte.

— Wel, mijnheer Fathil, kriebelt u die zandzak een beetje? Aardig tijdverdrijf. Pas op, of u zult hem nog aan het lachen maken. Kom, voor de duivel, mijnheer, mep er op! Wees niet bang, dat u eelt op uw handen krijgt! Dat is juist goed! Zo mijnheer, zo!

En Smollet liep naar de zandzak toe en gaf er met de blote hand een klap tegen, die de zak helemaal uit de richting sloeg.

Brand maakte bij zich zelf de opmerking, dat de professor dan misschien in de ring niet meer de oude mocht zijn, maar dat hij nog altijd een geweldige kracht in armen en handen had.

Nu klapte Smollet in de grote handen en riep met een stentorstem:

— Op uw plaatsen, mijnheren. De vergevorderden zijn nu aan de beurt.

Dadelijk gehoorzaamden de leerlingen en lieten ring, bal, zandzak en halters in de steek om op de banken te gaan zitten.

HOOFDSTUK II.

WILL BRACKET

De deur in een van de korte muren van de oefenzaal ging open en er verschenen vier jongemannen, allemaal in witte broeken en met hoog in de hals gesloten, wit wollen truien aan.

— Bill Stevans tegen George Malony! schreeuwde de professor.

Dadelijk kropen de twee geroepen onder de touwen door, zetten zich in positie en begonnen te sparren; het was dadelijk te zien, dat deze mannen het al ver in de edele kunst van de zelfverdediging hadden gebracht, zoals de Britten het boksen noemen.

Het bleek al gauw dat Bill Stevans verre de meerdere was van zijn tegenstander.

In de vierde ronde was deze al tamelijk moe en probeerde de slagen, die op hem neerregenden, te ontwijken.

In de zesde ronde liet Smollet hem ophouden.

Hij wendde zich tot Malony en zei streng:

— Je hebt weer te veel gegeten, George. Als je ooit prijsbokser wilt worden, dan zal het moeten veranderen, anders doe je er beter aan, kinderjuffrouw te worden.

— Will Bracket tegen Mac O'Neill! brulde Smollet opnieuw.

De twee nieuwe tegenstanders traden in de ring en Smollet, met het horloge in de hand, gaf het teken.

De twee bokkers vielen op elkaar aan. Direct was de belangstelling van

Brand en Raffles levendig.

Want daar waren twee meesters in de kunst met elkaar handgemeen geworden, dat was op het eerste gezicht te zien.

Zij brachten hun stoten bliksemsnel toe en ontweken elkaar met onbegrijpelijke snelheid.

Maar voor kenners als Raffles en Brand was er geen twijfel mogelijk, of Will Bracket was de meerdere.

Hij viel vliegensvlug uit en scheen zich niet te haasten, maar zijn stoten waren degelijk doordacht.

Zijn voetenwerk was onberispelijk en soms leek het, of hij op drie plaatsen tegelijk was.

In de derde ronde raakte Mac O'Neill hem precies op de kaak.

Bracket wankelde even, maar geen spier op zijn gezicht bewoog, ofschoon de hevige slag een minder getrainde man zeker bewusteloos zou hebben gemaakt.

In de vierde ronde moest hij nog twee flinke slagen in ontvangst nemen van zijn tegenstander, die iets meer scheen te wegen en ook een paar centimeters groter was.

De vijfde en de zesde ronde waren zeer beslist voor Bracket, die zijn tegenstander drie keer hard op de kin trof.

Hij scheen nog helemaal niet moe te zijn, maar Mac O'Neill steunde en blies als een stoommachine en had na iedere

ronde zijn minuut rust hard nodig.

De zesde ronde bracht in de eerste sekonde wat voordeel voor Mac O'Neill; hij raakte Bracket in de niersreek, zodat deze even wankelde.

Maar hij herstelde zich dadelijk weer en trof de ander onder het oor.

— Bracket is van ijzer! schreeuwde de professor vol geestdrift. Daar zit een prijswinner in! Ik zeg...

Niemand hoorde die dag, wat Smollet had willen zeggen, want Bracket was plotseling uitgevallen, onder de gestrekte arm van Mac O'Neill door en het volgende ogenblik lag deze op de vloer uitgestrekt, trok nog even met de benen en lag toen stil.

Het was zo vlug gegaan, dat Smollet zelfs vergat te tellen en stokstijf met het horloge in de hand naar het bewegingloze lichaam bleef kijken.

Toen nam Brand zijn taak maar over en telde hardop:

— Een, twee, drie, vier, vijf, zes...

Bij de zevende tel deed Mac O'Neill een krampachtige beweging om op te staan.

— Acht, negen, tien!

De tien seconden waren voorbij en Mac O'Neill had zich nog niet kunnen oprichten.

Smollet vloog op Bracket toe en schreeuwde:

— Als je zo doorgaat, voorspel ik je een grote toekomst, Will! Jij bent de trots van mijn instituut! Tien minuten wachten en dan de twee winnaars tegen elkaar.

De twee bokkers verdwenen in hun kleedkamertjes en de leerlingen begonnen weer met hun oefeningen.

Raffles liep op Smollet toe en zei zacht iets tegen hem.

De ex-kampioen knikte levendig, liep naar een van de deuren en schreeuwde naar binnen:

— In wedstrijdkostuum, heren, op vererend verzoek van onze gasten.

De tien minuten waren net voorbij toen de deur weer openging en de twee bokkers, Will Bracket en Bill Stevans, binnen kwamen.

Zij droegen nu niets anders dan een kort broekje van wit linnen en linnen

base-ball schoenen.

Zo betraden zij het strijdperk.

Smollet regelde zijn stopwatch en riep:

— Vooruit!

Raffles hield het oog op Bracket gevestigd. Hij was zelf een uitstekend bokser en hij kende de werking der spieren als weinig anderen.

Will Bracket kon ongeveer 73 tot 75 kilo wegen.

Zijn ledematen waren voortreffelijk geproportionneerd, geen millimeter te lang of te kort.

De armen, waarvan het vel van louter gezondheid glansde als zijde, hadden die lange spieren, die de goede bokser kenmerken.

De borst was breed en licht gewelfd, de hals rond en gespierd, de schouders waren klassiek gevormd en liepen een beetje af, eveneens een kenmerk van de ware bokser.

De benen hadden een onberispelijke vorm, met lange, langzaam naar de knie smaller wordende dijen, gespierde kuit en een hoge wreef.

Op de rug lagen de spieren onder de huid en zij werkten bij iedere beweging, die de jongeman maakte.

Will Bracket had helemaal niet het typische boksergezicht, het lage voorhoofd, de diepliggende ogen en de dikke wenkbrauwen, die als luifels de ogen beschermen.

Er waren al een paar slagen gevallen, die hard op de naakte huid kletsten.

De beide bokkers droegen handschoenen van maar drie ons en de slagen kwamen dus knap aan.

De tactiek van Bill Stevans kwam dadelijk aan het licht.

Hij wist, dat zijn tegenstander buitengewoon taal was en het daarom op de duur zou winnen, tenminste als hij hem niet binnen vier rondes had neergeslagen.

Hij viel daarom direkt woedend uit en probeerde Bracket telkens de gevaarlijke kaakslag toe te brengen, die, goed aankomend, meestal degens die hem ontvangt, naar de vloer verwijst.

Maar Bracket scheen het plan te doorzien en hij bepaalde er zich aan-

vankelijk toe, de snelle slagen van zijn tegenstander te ontwijken, door heel snel te duiken, of een paar passen terug te springen.

Drie ronden van twee minuten waren al verstreken en Stevans begon al tekenen van vermoeidheid te geven, terwijl Bracket zo fris was, alsof hij net uit zijn kleedkamer was gekomen.

Smollet schreeuwde in de tussenposen zijn raadgevingen onpartijdig naar de beide bokkers, terwijl hij druk bezig was met handdoeken en water, aangelengd met azijn.

En in de vierde ronde werd Stevans uitgeslagen...

Het gebeurde al na de eerste verkenningen.

Stevans was op Bracket toe gesprongen en het leek of zijn vuist de jongeman juist tegen de punt van de kin zou treffen.

Maar op het allerlaatste ogenblik nu weerde Bracket de zware slag met de rechterhand af en het volgende ogenblik zat zijn linkervuist op de kaak van de tegenstander, die als een blok neerviel, om en om rolde en toen bleef liggen, half onder de touwen.

Smollet telde hem uit, zonder dat Stevans zich verroerde.

Toen liep Bracket naar de verslagen tegenstander toe en rolde hem om, zodat hij hem in het gezicht kon zien.

— Ik heb hem toch niet te erg geraakt, mijnheer? vroeg hij zacht aan Smollet, die zich al met iemand anders bezig hield.

— Welnee, riep de professor, luidruchtig. Hij kan wel tegen een stootje. Kijk maar, hij komt alweer bij.

Stevans had zich inderdaad half opgericht en keek verward om zich heen.

Hij krabbelde overeind, waarbij Bracket hem hielp en strompelde naar het washok, om daar door een koude douche weer bij te komen van de inspanning.

Will Bracket, die een handdoek om zijn hals had geslagen, wilde ook weggaan, toen hij een hand op zijn schouder voelde.

Raffles stond voor hem en keek hem vol belangstelling aan.

— Ik wilde u even zeggen, dat ik

grote bewondering heb voor uw manier van boksen, mijnheer Bracket, zei hij. Ik mag wel zeggen, dat ik er verstand van heb.

— Het doet mij plezier, dat u er zo over denkt, mijnheer, zei Bracket.

Raffles liet zijn stem nu tot een zacht gefluister dalen en voegde eraan toe:

— Alleen zou ik u de raad willen geven, tenminste als het u ernst is, om ooit iets te bereiken tussen de witte touwen, om u van een andere, betere trainer te voorzien. Ik wil niets zeggen over de hoedanigheden van Smollet als bokser, maar als coach deugt hij niet. Er is veel meer uit u te halen; neem dat van mij aan. Wanneer u zich onder de leiding stelt van een eerste rangs trainer, dan voorspel ik u een schitterende toekomst, tenminste wanneer het u ernst is met de bokskunst.

Raffles haalde zijn notitieboekje te voorschijn, scheurde er een van de geperforeerde bladzijden uit, schreef er een paar woorden op, gaf het de jonge atleet, terwijl hij zei:

— Dat is het adres van een prima bokser, die ook een uitstekende trainer is. Laat Smollet schieten, die nog van de oude school is en op ouderwetse manier les geeft, terwijl hij zich absoluut niet schijnt te bekommeren om de algemene ontwikkeling van zijn leerlingen.

Raffles legde de hand op de bovenarm van Will Bracket en vervolgde:

— Deze trekspier is nog niet voldoende ontwikkeld en dat zal zij ook nooit worden, als u hier blijft. De spier moet speciaal behandeld worden, net als een paar spieren van buik en rug, die u nog niet helemaal onder controle heeft. Maar zijn die ook geoefend, dan wil ik er wat onder verwedden, dat u binnen een paar maanden in staat zult zijn bekende beroemdheden te kloppen.

— Geloof u dat werkelijk, mijnheer? O, het is al een hele tijd mijn ideaal om mij in een openbare wedstrijd met de beste Engelse en Amerikaanse bokkers te meten; ik heb het nooit durven dromen.

— Als u ijverig blijft oefenen en niet in deze omgeving blijft, dan zou het mij niets verwonderen, als u binnen een

paar maanden in staat zoudt zijn de beste te ontmoeten. Maar vertel mij eens, wat bent u eigenlijk van beroep?

— Bankbediende, mijnheer.

— Dan hebt u zeker niet veel tijd om te oefenen?

— Alleen zaterdagmiddags, zondags en een paar avonden in de week, als ik geen kleine boekhouding bijhoud.

— Wilt u mij uw adres niet eens opgeven? Ik heb veel belangstelling in uw vorderingen en ik zou graag wat meer van u weten.

— Ik woon met mijn moeder en mijn zuster in de Black Friarsstreet, 37, mijnheer, antwoordde de jonge bokser.

— Nu, dan hoop ik je nog wel eens terug te zien, zei Raffles vriendelijk. Uw voetenwerk is onberispelijk, daar-aan hoeft u niets meer te doen, behalve misschien nu en dan eens een honderd meter zo snel mogelijk lopen. Als u uw rug- en armspieren alles laat doen wat zij kunnen, dan slaat u alle personen die u hier in de zaal gezien hebt, in de eerste helft van de eerste ronde tegen de grond.

— Ik dank u hartelijk voor uw goede raad, mijnheer, en ik zal die opvolgen. Alleen...

Hij maakte de zin niet af, maar aarzelde en trok bedremmeld de handdoek over zijn schouders heen en weer.

— Ik geloof, dat ik weet wat je zeggen wilt, zei Raffles glimlachend. De voorwaarden van de man, wiens naam op dit papiertje staat, zijn heel schappelijk; wat zij steeds zijn, als hij ziet, dat hij met een buitengewone bokser te doen heeft.

Op dit ogenblik kwam Smollet op het drietal toe en om de voormalige kampioenen niet te kwetsen, werd het gesprek afgebroken en verdween Will Bracket

in de badkamer om zich met een koude douche te verfrissen.

Raffles en Brand spraken nog een tijdje met de professor en namen daarop afscheid, met de belofte, dat zij nog wel eens terug zouden komen.

Toen de beide vrienden op straat kwamen, was de bui helemaal overgedreven en de zon scheen opnieuw aan een helderblauwe hemel.

De twee mannen besloten naar huis te wandelen en dadelijk begon Raffles:

— Wel, wat zegt jij van Will Bracket?

— Ik geloof ook, dat hij grote capaciteiten heeft, die er nog niet uitkomen, antwoordde Brand. Hij is gebouwd als een atleet uit het oude Griekenland, hij heeft een verbazend groot uithoudingsvermogen en hij schijnt ook goed tegen harde slagen bestand te zijn.

— Hij is gemaakt van ijzer, Charles, riep Raffles uit.

— Naar wie heb je hem gestuurd?

— Naar Fred Simons. Hij is, naar je je wel herinnert, een paar jaren geleden kampioen van Australië geweest en hij behoorde zeker tot de beste boksers van zijn klasse. Maar als trainer van boksers vindt hij zijn weerga niet. Hij ziet in een oogwenk waar de zwakke punten van zijn leerlingen zijn en hij weet de middelen en hij past ze ook toe, om die te verbeteren. Als hij Will Bracket een paar maanden onder handen heeft gehad, dan zal die jongeman eenvoudig niet te kloppen zijn in ons land.

De beide vrienden spraken nog even over de zaak door, totdat zij het luxe herenhuis in de Cromwellstreet bereikten, dat Raffles bewoonde onder de naam van Lord William Aberdeen.

HOOFDSTUK III.

DE NIEUWE TRAINER

Er was ongeveer een week voorbij gegaan, sinds het bezoek aan de oefenzaal van Joe Smollet en eigenlijk had Brand het hele voorval al bijna vergeten, want hij had het juist in die tijd bijzonder druk met het regelen van sommige geldelijke zaken, waarbij nu Lord Aberdeen de ene partij en een half dozijn ziekenhuizen en instellingen van liefdadigheid de andere partij was.

Maar Raffles had Will Bracket niet vergeten en hij besloot eens bij Fred Simons aan te lopen en te horen of de naam van de jonge bankbediende al onder zijn nieuwe leerlingen voorkwam.

Simons had een groot instituut in de Queen Annastreet en had onder zijn leerlingen heel veel jongelui van geld en zelfs van adel, die zich aan zijn hoede hadden toevertrouwd.

Onder hen waren roeiers, zowel als discusswerpers, voetballers, en ook bokkers, worstelaars en hardlopers.

Want voor Fred Simons scheen het menselijk lichaam geen geheimen te hebben en hij kende precies iedere functie van de kleinste spier, hij scheen te kunnen raden welk voedsel voor zijn « Boys » het best geschikt was op een zeker tijdstip, hoeveel uren zij moesten trainen en hoe de training moest worden ingericht.

Hij had hiermee al zoveel geld verdiend, dat hij eigenlijk zijn schaapjes al ruimschoots op het droge had en desnoods van zijn rente had kunnen leven.

Maar daar dacht de voormalige Australische kampioen niet aan, want hij had een ware hartstocht voor zijn beroep en hij hoopte er nog jaren mee door te gaan.

Zijn « Instituut voor Physieke Training », zoals hij het wel wat weids noemde, bestond uit een zestal zalen, waarvan er een uitsluitend voor boksen gebruikt werd, die uit de aard der zaak bij Simons de eerste plaats innam.

Verder was er een turnzaal, een zaal voor heilgymnastiek, een zaal voor waterbehandeling met een groot zwembassin, waar men ook Turkse baden kon nemen en dan nog een zaal, waar geschermd kon worden, terwijl er tenslotte een vertrek was, waar men zijn beurt kon afwachten.

Fred Simons was ook niet goedkoop en daar kwam hij rond voor uit.

Maar het was ook bekend, ofschoon de brave kerel er zelf geen ophef van maakte, dat hij wel eens een oogje dichtkneep, als iemand bij hem kwam, die het blijkbaar niet al te breed had, maar wiens hele lichaamsbouw hem als het ware voorbestemde, om bij serieuze training in de een of andere tak van sport uit te blinken.

Naar deze man nu ging Raffles, tamelijk vroeg in de ochtend, terwijl hij Brand bij zijn boeken en registers achterliet.

De Gentleman-Inbreker was zelf geruims tijd een van de ijverigste leer-

lingen van Fred Simons geweest en hij bezocht hem ook nu nog geregeld, om een paar partijen met de ex-kampioen te boksen, die nog altijd, ondanks zijn veertig jaren, over een prima techniek en grote kracht bleek te beschikken.

Raffles werd ontvangen door de neger-portier, die hem direkt herkende en al zijn blinkend witte tanden liet zien en naar Simons bracht, die natuurlijk ook al « Professor » was.

De voormalige kampioen had een zwak voor deze Lord en hij ontving hem dan ook dadelijk, ofschoon er eigenlijk een paar leerlingen wachtten.

— Het doet mij plezier u weer eens te zien, mylord, riep Simons uit, terwijl hij Raffles zijn grote, verbazend harde hand toestak.

— Ik voel dat een beetje beweging mij goed zal doen, beste professor, hebt u een kwartiertje voor mij?

— Voor u altijd, mylord, antwoordde Simons. Uw kostuum hangt op de bekende plaats. U hoeft het maar aan te trekken.

Raffles knikte de professor toe en ging naar een van de kleedkamers, waar zijn trui en zijn witte broek klaar lagen, keurig opgevouwen door de zorg van twee bedienden, die Simons er op na hield.

Hij deed snel zijn bovenkleden uit, trok de linnen schoenen aan en trok het sportkostuum aan.

Toen hij in de zaal terug kwam, stond Simons hem al op te wachten met de bokshandschoenen in de hand.

Raffles trok ze aan en de partij begon.

Toen het kwartier om was, riep de voormalige kampioen uit:

— Ik blijf er bij, dat het zonde is, dat u nooit in een openbare wedstrijd bent opgetreden, mylord. Het mag dan niet met uw positie overeenkomen, maar u zou menig beroepsbokser een lesje kunnen geven.

— Later misschien wel eens, beste Simons, zei Raffles lachend, en vertel mij nu eens hoe het met uw leerlingen staat; hebt u er nog bijgekregen, sinds ik u voor de laatste keer zag?

— Een zestal, mylord. Vijf daarvan

stellen eigenlijk niet veel voor en tussen ons gezegd en gezwezen, zou ik hen niet hebben aangenomen, als zij niet zo bar rijk waren geweest en mij een handvol geld betaalden. Maar de zesde...

En toen barstte hij los:

— Mylord, daar komt mij drie dagen geleden een jonge kerel bij mij, die mij vertelde, dat hij bankbediende is en gestudeerd heeft, dat noemen zij studeren, bij Joe Smollet, maar dat hij zich nu in ernst op zijn training wil toelagen en daarom mijn condities wilde weten. Ik bekijk de jongen zo eens van kop tot teen, ik zeg tegen hem, dat hij zijn voddën maar eens uit moet trekken en mylord, ik krijg daar een atletenfiguur te zien, een beeldhouwer zou het niet mooier kunnen maken, op mijn woord. Ik zag natuurlijk dadelijk, dat Smollet geld van die jongen had opgestreken, zonder er iets voor uit te voeren, want er waren spieren van bovenarm en rug, zo goed als niet geoefend en ook met de buikspieren was het niet helemaal in orde. Ik zeg zo tegen hem: Kom jij maar bij mij, vriend en laat die kwakzalver maar waaien. Ik maak een bokser van je, of ik geef mijn titel als kampioen cadeau.

— Zo, zo! riep Raffles uit, kwasi verbaasd, al begreep hij natuurlijk dadelijk, dat dit niemand anders geweest kon zijn dan Will Bracket. Maar ik wist niet, dat een bankbediende zich die woele kon veroorloven, beste Simons. Want u bent een prima trainer, en ik weet, dat men u niet goedkoop noemt.

— Maar mylord! riep de bokser verontwaardigd. Denkt u, dat ik die jongen het vel over de oren zal halen? Ik heb het schappelijk met hem gemaakt, hij betaalt mij vijf shilling per les in plaats van een pond. En ik heb hem gezegd, dat ik hem binnen twee maanden klaar zal hebben, om tegen wie ook te vechten.

Raffles glimlachte; men kon wel zien, dat Simons niet op de hoogte was van de salarissen bij de banken; al nam Bracket niet meer dan twee lessen in de week, dan zou het hem toch nog altijd tien shilling zijn en het was nog de vraag, of hij die wel kon missen.

daar het toch heel goed mogelijk was, dat hij van zijn krappe loon ook nog zijn moeder en zuster moest onderhouden.

Hij klopte de ex-kampioen echter op de schouder en zei:

— Dat is aardig van u, Simons. Kan ik dat wonder eens niet zien; u weet hoeveel ik mij interesseer in aankomende bokkers, vooral wanneer u zegt, dat zij iets te betekenen hebben.

— Oh ja, mylord, met alle plezier! Die jongen, Will Bracket heet hij, vertelde mij, dat een rijke heer, die zijn naam niet had genoemd, hem mijn adres had opgegeven en ik vraag mij af wie dat wel geweest kan zijn.

— Vraag maar niet langer, beste Simons, die rijke mijnheer was ik, antwoordde Raffles glimlachend.

— U mylord? riep de Australische kampioen verbaasd uit. Neem mij niet kwalijk, dat had ik dadelijk moeten begrijpen. Maar hoe kwam u in 's hemels naam bij die schreeuwer van een Smollet verzeild?

— Louter toeval, ik liep er zo maar eens binnen en zag Bracket werken. Ik merkte direkt, dat er wat in hem school, maar dat Smollet niet de man was om het er uit te halen, daarom stuurde ik hem naar u toe. Ik wilde daar eerst niet over spreken, maar nu de jongeman mij al half verraden heeft, zal ik maar open kaart met u spelen. Ik interesseer mij voor Bracket, maar voorlopig hoeft hij mijn naam nog niet te weten. Misschien zal hij er wel naar vragen, maar dan ontwijkt u die vraag maar. U denkt dus werkelijk, dat er wat in hem steekt?

— Ik ben ervan overtuigd, mylord. Over drie weken is er hier in Londen een wedstrijd om een beurs van 500 pond. Daaraan mogen alleen Engelse bokkers deelnemen. Welnu, ik maak mij sterk, dat ik hem binnen drie weken zo ver heb, dat hij een gooi naar die 500 pond kan doen. De inschrijving wordt over een week gesloten. En als mijn man bij die wedstrijd wint, dan kan hij al dadelijk zoveel engagements krijgen als hij maar wil. Ik heb hem eens laten sparren met een van mijn beste lui en

ofschoon er met dikke handschoenen gevochten werd, lag de man binnen tien tellen tegen de vlakke. Nooit zo iets gezien, mylord!

— Het doet mij plezier, dat u er zo over denkt, beste Simons, zei Raffles glimlachend. Het blijft dus afgesproken, u noemt voorlopig mijn naam niet. En nog iets, ik betaal u een pond voor iedere les, die hij neemt, op voorwaarde dat u hem niets in rekening brengt. U hebt zich werkelijk heel royaal tegen hem getoond en dat stel ik op hoge prijs, maar u weet niet veel af van salarissen bij de banken, vijf shilling is voor hem nog een hele grote opoffering.

— Wel, mylord, dat heb ik niet geweten, stamelde Simons. Ik weet ook niet of ik uw aanbod mag aannemen.

— Doe het maar wel, antwoordde Raffles glimlachend, en besteed uw beste zorgen aan de jongeman. Als hij later veel prijzen verdient en het in zijn hoofd krijgt u alle lessen te betalen, dan kunt u mij het geld, als het uw eer te na is, wat mij betreft, teruggeven. Is het zo goed?

— Mylord, u bent een man naar mijn hart. Een echte sportman, riep Simons enthousiast.

— Wanneer komt Bracket hier weer oefenen?

— Vanmiddag om drie uur, mylord.

— Nu, als ik tijd heb, kom ik zeker even kijken, kwam Raffles en daarop liep hij het vertrekje binnen, om zich weer te verkleeden.

Toen hij weer in de bokszaal kwam, was Simons daar al bezig met een paar van zijn leerlingen.

Raffles knikte hem in het voorbijgaan nog even toe en verliet daarna het grote gebouw.

Hij zorgde die middag echter weer om drie uur in de wachtkamer te zijn en daar hoorde hij van de negerbediende, dat Will Bracket net was gekomen en zich al verkleedde.

Raffles wandelde naar de zaal waar een tiental jongelui bij elkaar waren en werd daar verwelkomd door Simons, die vrolijk uitriep:

— Blij dat u uw woord hebt gehouden, mylord.

Hij nam hem terzijde en ging op gedempte toon verder:

— Ik heb hem gezegd, dat hij niet voor de lessen hoefde te betalen, tot hij zijn eerste wedstrijd gewonnen zou hebben. U hadt zijn gezicht eens moeten zien. Ik geloof waarachtig, dat hij bijna ging huilen. Maar hij wilde persé alles terugbetalen, wanneer hij met zijn boksen geld verdiend zou hebben.

— Daar had ik hem al voor aangezien.

— Maar ik geloof, tussen ons, mylord, dat hij vermoedt, dat ik het niet uit mij zelf doe en dat zijn onbekende beschermmer er achter zit, want hij vroeg weer naar uw naam.

— Wat heb je toen gezegd?

— Ik heb gezegd dat hij zwansde en dat hij hier kwam om te boksen.

— Een prachtig antwoord, Simons, zei Raffles glimlachend.

De professor moest zich nu weer met een van zijn leerlingen bemoeien en enige minuten later kwam Bracket in trui en witte broek binnen.

Het bleek dat zijn beschermeling met zijn trainer zou boksen, want nu was er al niemand onder de leerlingen in staat een redelijke tegenstander te zijn.

Wij zeiden al, dat Raffles verstand had van de zaak waarover het ging en hij zag al heel gauw dat de voormalige kampioen zijn uiterste best moest doen, om de bliksemsnelle slagen van Will Bracket te ontwijken en nu en dan op zijn beurt een vinnige uitval te doen die de jongeman echter steeds bijtijds wist te ontwijken.

Er werd een ronde gebokst met middelsoort handschoenen en een van de meest gevorderde leerlingen controleerde de wedstrijd met de chronometer in de hand.

In de derde ronde ging Bracket voor twee sekonden tegen de vloer, maar hij was dadelijk weer op de been, wankelde maar heel even, maar had onmiddellijk kracht genoeg om zich tegen de snelle uitvallen van Simons te dekken.

In de vierde ronde werd de professor tot tweemaal toe neergeslagen, de twee-

de keer voor acht sekonden en hij werd toen alleen maar gered door het fluitje van de scheidsrechter.

Maar in de zevende ronde was het met Simons gedaan: een krachtige slag tegen de kin deed hem tegen de touwen tuimelen, waarlangs hij op de vloer gleed, om daar bewegingloos te blijven liggen.

Hij werd uitgeteld en toen kwamen de twee helpers aanhollen met water, sponzen en azijn en binnen een paar minuten was Simons weer de oude.

Hij kwam overeind, zocht met de blik zijn nieuwe leerling, ging met de vuisten in zijn zij voor hem staan, bekeek hem van kop tot teen en vroeg meesmuilend:

— Ik zou voor de duivel wel eens willen weten, jongeman, wat jij eigenlijk bij mij nog komt leren? Boksen ken je en met mij hoef je zeker niet meer te vechten, dan alleen voor oefening. Wij zullen maar liever geen wedstrijdshandschoenen meer gebruiken. Ik heb mijn tanden te lief. En ga nu maar eens mee naar de massagezaal, dan zullen we die spiertjes eens onder handen nemen.

Hij had Will Bracket bij zijn schouder genomen en nam hem mee, maar de weg ging langs de kleine zijkamer en voor Raffles zich had kunnen verwijderen had de jongeman hem herkend en was hij snel op hem toegelopen.

Hij had onder het lopen zijn handschoenen al uitgedaan en stak Raffles de hand toe.

— Ik krijg de indruk mijnheer, dat u zich voor mij wilt verbergen, om u zodoende te onttrekken aan mijn dankbetuigingen. Ik ben nu een paar keer bij Fred Simons geweest en ik zie zelf wel het verbazende verschil met die brave Smollet. Als ik het tot iets breng, dan zal ik het aan u te danken hebben, want ik begrijp het maar al te goed, mijnheer, dat u het bent geweest, die klaar gespeeld heeft dat Simons mij gratis les geeft. Hij kan zo slecht huiltelen die beste man, en ik heb alles doorzien. Daarom wilt u mij toch niet beletten u mijn dank te betuigen.

— U kunt dat niet beter doen, beste vriend, dan helemaal niet meer over de-

ze kleinigheid te praten, zei Raffles.

— Maar noem mij dan toch uw naam, mijnheer? Wanneer u niet wilt, dat ik die van anderen probeer te weten te komen, hernam Bracket op dringende toon.

— Ik ben Lord William Aberdeen, maar werkelijk, mijn naam doet er toch niets toe. Ik geloof, dat u het waard bent om geholpen te worden, en ik stel de direkt veel belang in u.

— Mylord, als ik later prijzen win en dat hoop ik, niet voor mij zelf, maar voor mijn familie, dan zult u mij moeten toestaan, dit alles weer met u te vereffenen.

— Als u daar op staat, ga dan u gang, maar beloof mij nu alleen maar dat u uw best zult doen en vertel mij dan eens iets uit uw leven.

— Ik zou niets liever willen, mijnheer, riep Bracket uit. Als u soms een paar minuten tijd hebt, het masseren duurt niet lang.

— Dan wacht ik op u in de wachtkamer.

Raffles knikte hem toe, ging naar Simons, die op een afstand was blijven wachten en zei in het voorbijgaan glimlachend:

— Ik heb mijn incognito maar opgegeven, Simons.

— Dat is beter, mylord, riep Simons uit en hij ging zijn nieuwe leerling achterna, die al naar de massagezaal gegaan was.

Na ongeveer twintig minuten wachten, kwam Bracket de wachtkamer binnen en zei:

— Nu ben ik tot uw dienst, mylord.

HOOFDSTUK IV.

MEDEMINNAARS

De twee mannen gingen het huis uit en liepen op straat een tijdje zwijgend verder.

Toen begon Bracket plotseling:

— Mylord, u hebt door uw vriendelijke tussenkomst meer gedaan, dan gewoon een jongeman, die hiertoe toevallig de capaciteiten bezit, maar niet het geld, in de gelegenheid te stellen, het verder te brengen. Ik wil u zeggen, wat de zaak is; u hebt daar recht op. Ik heb op de wereld niemand anders dan mijn moeder en mijn zuster, die nauwelijks twintig is. Mijn vader is in de oorlog, tijdens de invasie in Frankrijk gevallen, ik was toen nog op school en met z'n overlijden werd het voor moeder heel moeilijk rond te komen. U kunt u niet voorstellen, wat ik daaronder geleden heb. Ik houd dolveel van mijn moeder en ik zou niets liever willen dan haar wat comfort te geven. Maar hoe kan ik dat van mijn onnozel salaris? Wij hebben nu net genoeg, om geen honger te lijden.

— Bij welke bank werkt u dan? vroeg Raffles vol belangstelling.

— Bij de Industrial and Agricultural Bank, in de Sloane Street.

— Nooit van gehoord! Zeker geen grote bank?

— Nee, er is weinig personeel, mylord. Maar O'Brien, de directeur verdient toch veel geld.

— Ik wil niet onbeschelden zijn en u hoeft mij echt niet op mijn vraag te

antwoorden, hoeveel betaalt hij u?

— Vier pond in de week, mylord.

— Wat? riep Raffles ongelovig. Betaalt men dat loon voor een week werken op een bank? Maar dat is een hongerloontje.

— Het is net genoeg om te blijven leven. Wij wonen in een armoedige buurt en wij moeten ons met veel, ja met alles behelpen. En daar heb ik veel verdriet van gehad.

— Ik kan het mij voorstellen, zei Raffles zacht.

— Natuurlijk heb ik alles aangepakt, om er wat bij te verdienen. Ik hield hier en daar de boeken bij, copieerde stukken, schreef rollen uit voor een toneelgezelschap en zo meer. Maar al werkte ik nog zo hard, het was en bleef schipperen, tot ik half en half bij toeval, mijn aanleg voor het boksen ontdekte. Ik had altijd veel voor die sport gevoeld en er als amateur iets aan gedaan. Een half jaar geleden ongeveer zag ik op straat, hoe een grote kerel een kleine hond, die hij aan een touw vast had, afroste, zodat het arme dier jankte van pijn. Ik kwam tussenbeide, maar een oud vrouwtje, dat schijnbaar de dierenbeul kende, waarschuwde mij dat ik maar liever niets moest zeggen, de kerel was bokser. Maar ik was zo woedend, dat ik mij niet heb laten tegenhouden, al was de schobbejak nog eens zo groot en zwaar geweest.

— Dat was flink van je, Bracket,

zei Raffles.

— Ik riep de man toe, dadelijk met slaan op te houden. Hij keek mij eens aan met zijn valse ogen, liet de hond los, balde zijn vuisten en viel op mij aan. Een paar sekonden later had ik hem neergeslagen.

— Goed zo, riep Raffles uit. En dat heeft u toen op het idee gebracht, uw snelheid en moed in geldwaarde om te zetten.

— Zo is het, mylord. Ik besteedde mijn enkele spaarpenningen, om de eerste lessen bij Smollet te kunnen betalen en ik had het al snei tot vrij grote hoogte gebracht. Toen kwam u en u hebt mij pas het ware vertrouwen in mijn kracht gegeven.

Op dit ogenblik liepen de beide mannen langs een grote bloemenwinkel, in een van de voornaamste straten.

Voor de deur stond een grote, donkerrode gelakte Riley stil.

Will Bracket stond plotseling stil en liet zijn blikken van de auto naar de winkeldeur dwalen.

Met verbazing zag Raffles, dat er een diepe rimpel tussen de wenkbrauwen van de jongeman was gekomen.

Nu ging de winkeldeur open en een groom liet diep buigend een heer uit, die een grote, in vloeipapier gewikkelde bos bloemen in de hand hield.

Hij stapte op de auto toe, zonder rechts of links te kijken.

Het volgende ogenblik was de auto weggereden.

Raffles keek zijn metgezel verwonderd aan, die nog op dezelfde plek stond en vergeten scheen te zijn, waar hij was.

Toen zuchtte hij diep en wreef zich met de vlakke hand over het voorhoofd.

— Neem mij niet kwalijk, mylord, zei hij verward. Dat was, die man was mijn baas, Mr O'Brien.

— En schrik je dan zo van uw baas? vroeg Raffles glimlachend.

— Hij kocht bloemen... stotterde Bracket. Nee... ik stel mij idloot aan, dat weet ik... Let u er maar niet op, het heeft niets te betekenen.

Raffles nam de jongeman, die snel doorliep, van opzij eens scherp op en

begon toen:

— Luister eens, beste William. Ik denk er niet aan, mij met uw particuliere aangelegenheden te bemoeien, maar dit moet mij toch van het hart. Als u werkelijk een kans wilt hebben op de match om de beurs van 500 pond, dan zult u zich alle muizenissen uit het hoofd moeten zetten. Er is niets, wat zo verslappend werkt als geheim verdriet, een onbeantwoorde liefde, alle sterke gemoedsaandoeningen zijn uit de boze. De beste trainer is niet opgewassen tegen een ziek hart, denk daar goed aan.

— Ik geloof, dat u gelijk hebt, mylord, maar ik kan er niets aan doen, ik verzet er mij vergeefs tegen. Kom, u hebt u een goede vriend van mij getoond en ik hoef er beslist geen geheim van te maken. Ik houd van een meisje en mijn baas is mijn medeminnaar. U ziet, het is heel eenvoudig. Maar voor mij betekent haar liefde het leven, haar te moeten missen, zou de dood zijn.

Bracket had dit laatste op zo'n smartelijke toon gezegd, dat Raffles geen ogenblik kon twifelen aan de oprechtheid van zijn gevoelens.

Hij begreep nu heel veel.

O'Brien was veel ouder dan Bracket, maar hij was schattig; hij kon het meisje bloemen geven, iedere dag, zoveel zij er maar wilde. Bracket kon haar nauwelijks 's zondags een klein bosje viooltjes bij een straatventer kopen.

— Geloof u dat het meisje aan die man de voorkeur zal geven, alleen omdat hij rijk is? Neem dan mijn welgemeende raad aan en laat haar lopen, want dan is zij de liefde van een eerlijk man niet waard.

— Ik weet zeker, dat zij dat niet doet, mylord! riep Bracket vol vuur uit. Als het alleen van haar afhing, zou alles in orde zijn; wij zij allebei jong en kunnen wachten. Maar zo eenvoudig is de zaak helaas niet. Haar vader is zakenman en heeft een zaak, die handelt in ijzerwaren en elektrische apparaten. Hij heeft onlangs zijn zaken uitgebreid en daarvoor geld geleend en juist van die man. Maar desondanks gingen de

zaken achteruit. Hij stond en staat dus nog in schuld bij de bank van O'Brien en die zou zeker wel een mouw aan de zaak passen als Lize maar naar hem wilde luisteren.

— Heeft hij dat tegen haar vader gezegd?

— Nee, dat niet, hij zei het alleen maar tegen haar!

— Dan heeft de kerel ook geen eerlijke bedoelingen met haar, zei Raffles stug.

— Dat heb ik al dadelijk vermoed, mylord, antwoordde Bracket smartelijk. Hij heeft haar duidelijk te verstaan gegeven, dat het van haar afhing, of haar vader failliet zou gaan of niet. De oude man echter denkt in zijn onnozelheid, dat O'Brien trouwplannen tegenover zijn dochter koestert en hij dringt er voortdurend bij haar op aan, hem toch het jawoord te geven, omdat hij hoopt, daardoor niet alleen van zijn schuld af te komen, maar ook een nieuwe lening bij zijn schoonzoon te kunnen sluiten.

— Ja, dan zit zij in een nare situatie, mompelde Raffles. Veronderstel eens, dat haar vader morgen dat bedrag zou kunnen terugbetalen, zou dan alles in orde zijn?

— Ik ben bang van niet, mylord, antwoordde Bracket treurig. O'Brien heeft voor een groot bedrag aan aandelen in de zaak van de oude Oakwood, zo heet de vader van Lize, en die zal hij zo gauw niet verkopen, aan wie dan ook, uit vrees, dat hij een scherp wapen uit handen geeft.

— Hoe oud is Lize?

— Negentien.

— Nu, dan kan ik u maar één raad geven, beste William, denk de eerste tijd niet al te diep over deze zaak en gooi u liever uit alle macht op uw taak, het winnen van de wedstrijd om de beurs. Als u die match eenmaal gewonnen hebt, dan zullen de aanbiedingen

dadelijk u in de schoot vallen. Binnen een jaar kunt u kampioen van Engeland zijn, als u het ernstig opneemt.

— Gelooft u dat werkelijk, mylord? riep Bracket met schitterende ogen uit.

— Ik ben er zeker van.

— O, dan beloof ik u, dat ik alles zal doen, om die wedstrijd te winnen. Dan zet ik al het andere zo lang uit mijn hoofd, dan mag er in mijn hersens alleen maar plaats zijn voor de gedachte aan de wedstrijd.

— Zo mag ik het horen, antwoordde Raffles, terwijl hij de hand van de jongeman stevig drukte.

— Ik dank u mylord, zei Bracket, die het hoofd snel afdraaide, want hij voelde, dat er tranen in zijn ogen schoten. En ik zweer u, dat ik uw edelmoe- digheid niet zal beschamen.

— Daar zouden wij niet over praten, zei Raffles, terwijl hij dreigend de vinger opstak. Oefen je nu maar goed, laat alles verder aan Simons over en u kunt over een paar weken winnen. Ik moet nu afscheid van je nemen, beste William, want belangrijke zaken vragen mijn aandacht. Maar ik verlies je niet uit het oog, dat verzeker ik je. Ik zal vriend Simons zeggen, dat hij zijn bijzondere zorg aan je moet besteden, daar ik er bepaald op gesteld ben, dat je de beurs wint. Overmorgen kom ik je opzoeken, als je het goedvindt.

— Maar mylord! riep Joe uit, blozend van trots en genoegen. Wij zullen uw bezoek altijd erg waarderen. Na half zes vindt u mij steeds thuis en ik lunch ook altijd thuis, want ons huis ligt niet ver van de Sloane Street af.

— Dat blijft dan afgesproken. Hard werken en u voorlopig met niets anders bemoeien dan met uw bokshandschoenen.

Nogmaals schudde Raffles de jongeman de hand en daarop liep hij weg, terwijl Bracket met haastige passen de weg naar zijn woning insloeg.

HOOFDSTUK V.

LISTEN EN LAGEN

Er waren twee weken verlopen sinds dat gesprek en Bracket had zich stipt aan zijn belofte gehouden en zijn gevoelens van jaloezie onderdrukt, om alleen aan de komende wedstrijd te denken.

Het was ongeveer twee uur in de namiddag toen voor een huis in de Bishop Street een rode auto stopte, waaruit O'Brien stapte.

Hij had alweer een grote bos bloemen bij zich en had blijkbaar veel zorg aan zijn uiterlijk besteed.

De deur werd geopend door een oude dienstbode, die al vele jaren in betrekking was van de oude Oakwood en sinds de dood van diens vrouw bijna als een familielid werd beschouwd.

Zij scheen de bezoeker al te kennen en niet al te erg met hem te dwepen, want zij haalde merkbaar haar neus op, toen zij de in vloeipapier verpakte bloemen en daarachter het dikke, ongezonde bleke gezicht van de heer O'Brien zag en rekeerde zelfs een ogenblik grote

neiging te gevoelen, de deur voor zijn neus dicht te smijten.

— Is mijnheer Oakwood thuis? vroeg de bezoeker.

— Ja mijnheer, antwoordde de oude dame.

— Ga dan mijn bezoek aankondigen, beval O'Brien.

De oude meid ging hem brommend voor, een trap op, een gang door tot voor een brede deur, die toegang bleek te geven tot een vrij ruime werkkamer, met een reusachtig, ouderwets bureau, tussen de beide ramen.

Voor dat bureau zat Oakwood, een kleine, onaanzienlijke figuur, zoals hij daar in zijn versleten huisjasje in de grote leuningstoel zat, met een kalotje op het spaarzame haar.

Hij keek de bezoeker een beetje schuw aan en stond toen op, om hem te verwelkomen.

— Neem plaats, mijnheer O'Brien,

zei hij op zachte, wat hese toon, terwijl hij een stoel bijschoof.

— Ik zal maar even van uw kostbare tijd misbruik maken, beste Oakwood, zei O'Brien met onverholen spot en minachting in zijn stem. U weet welke datum wij vandaag hebben?

Oakwood keek op de kalender, die aan de muur hing, ofschoon hij maar al te goed wist welke datum het was en antwoordde toen:

— Natuurlijk, het is de eerste.

— Mooi, en denkt u mij nu te kunnen betalen?

— De zaak is... het zal vandaag moeilijk gaan, bekende Oakwood.

— Even moeilijk als verleden maand en de maand daarvoor en zo maar door, kwam O'Brien verachterlijk. Ik zal u eens wat vertellen, beste Oakwood. Ik kom langzamerhand tot de ontdekking, dat ik hier voor de gek gehouden word en dat neem ik niet, verstaat u?

— Maar daar denk ik werkelijk niet aan, mijnheer O'Brien, riep de oude man jammerend. Ik ben er van overtuigd, dat over een jaar alles weer met mijn zaken in orde zal zijn, kunt u niet tot die tijd geduld hebben?

— Nog een jaar? Waarom niet tien? riep O'Brien schamper uit. Ik begin mijn geduld te verliezen, moet u weten. En ik zou aanraden, binnen hele korte tijd naar middelen om te zien, om mij te voldoen.

— Dat beloof ik u, dat beloof ik u vast, beste mijnheer O'Brien, zei Oakwood verheugd, dat hij er weer voor dit keer af was.

— Is uw dochter thuis?

— Zeker, en het zal haar genoegen doen u te ontmoeten, haastte de oude man te antwoorden. Ik zal haar even laten roepen.

— Doe geen moeite. Ik wilde haar juist wel even onder vier ogen spreken!

— Zij is zeker in haar eigen kamer?

— Dat denk ik wel, antwoordde Oakwood, die de schrik van zoëven al helemaal te boven scheen te zijn en handenvrijvend voor zijn schuldeiser stond.

— Nu, dan verlaat ik u, en zorg, dat

ik de kleur van uw geld spoedig zie, of er gebeuren dingen, waarvoor ik de verantwoording niet zal dragen, maar u en u alleen.

En met deze woorden liep hij de kamer uit en liet de oude vader alleen.

Hij liep de gang door, maar had nog geen vijf passen gedaan, of hij struikelde over een voorwerp, dat hem gevoelig tegen de scheen raakte.

Tegelijkertijd werd zijn voet doornat en een luid rinkelend geluid klonk dat zich scheen te verwijderen.

— Wel, voor de duivel, barste O'Brien woedend uit. Wie zet er nu in die donkere gang een volle emmer neer.

— Dat doet iedere vrouw, die de trappen gaat dweilen, klonk het vinnige antwoord uit het donker. Wij zijn hier niet ingericht op bezoeken in de vroege namiddag, dat is de zaak.

— Jij bent een brutale feeks. Ik zal je dat betaald zetten! bromde O'Brien, terwijl hij de vrouw de dweil uit de hand rukte en daarmee het ondergedeelte van zijn broek, dat kletsnat was, begon droog te wrijven, helemaal vergetend, dat hij fijne handschoenen aan had.

Toen hij hiermee klaar was, greep hij de bloemen, die ook tamelijk ernstig hadden geleden en liep naar de deur toe, die aan het einde van de gang lag.

Juist ging deze open en een fijn meisjeskopje verscheen om de hoek, met prachtige blauwe ogen.

Het was Lize Oakwood.

— Wat is er toch aan de hand, Mary? vroeg zij, maar in haar mooie ogen schitterde een ondeugend licht, gooi je de emmer van de trap?

— Pardon, juffer Lize. Dat doe ik niet, dat doet die mooie mijnheer, hij denkt zeker, dat het hier een paardenspel is.

O'Brien wierp de oude dienstbode een giftige blik toe en wendde zich toen zoetsappig tot het meisje met de opmerking:

— Ik ben bang, dat mijn persoon niet erg in de smaak valt van uw huishoudster, Miss Lize. Het lijkt mij dat zij het op mijn benen heeft voorzien. Zoudt u niet zo goed willen zijn, mij

aan de woede van deze furie te ontrukken?

— Mary een furie? riep Lize lachend uit. Zij is de goedheid zelf. Maar ik wil u wel redden, ga maar mee naar mijn vader.

— Pardon, Miss Lize, ik kom juist van hem vandaan en vroeg hem toestemming, even met u te mogen praten.

Het gezicht van het meisje betrok en zij maakte een ongeduldige beweging.

— Kom binnen, mijnheer O'Brien, maar ik moet u vooraf zeggen, dat ik niet veel tijd heb.

Het meisje liet de onwelkome bezoeker binnen en sloot de deur.

— Sta mij om te beginnen, toe, u deze bloemen te overhandigen, Miss, begon hij. Mogen zij een bewijs zijn van mijn gevoelens voor u.

Het meisje had de bloemen aangenomen, en ze met een onverschillig gebaar op de tafel gegooid, zonder iets te zeggen.

Zij wees haar bezoeker een stoel en ging zelf zitten.

— U hebt natuurlijk wel begrepen, wat mij hier brengt, Miss Lize. U kent mijn gevoelens voor u. Het lijkt mij, dat ik nu lang genoeg gewacht heb, ik wens nu uw antwoord kort en bondig te horen.

— Kort en bondig? herhaalde Lize, terwijl zij de bezoeker strak aankeek. Wel, u zult op uw wenken bediend worden. Ik zeg nee!

— Wat? Gij slaat mijn liefde van de hand? U wijst mij af?

— Ja, mijnheer O'Brien, dat doe ik. O'Brien beet zich op de lippen.

Hij begreep, dat hij een andere manier moest proberen.

Als het niet met zachtheid ging, dan maar met geweld.

— Ik ben er zeker van, Miss Lize, dat u zich nog wel eens zult bedenken; het zal u niet onbekend zijn, dat het lot van uw vader in mijn handen is, hebt u daar wel eens over nagedacht?

— God alleen weet, hoeveel slapeloze nachten mij dat gekost heeft, riep het meisje hartstoechtelijk uit.

— O, nu, als u het weet, waarom

blijft u dan hardnekkig weigeren? drong O'Brien aan. Het hoeft u maar een woord te kosten en uw vader is voor altijd bevrijd van zijn zorgen; in het andere geval hoeft het mij maar een woord te kosten, en uw vader rent zijn ondergang tegemoet.

— Mijn God, is het al zo ver? riep Lize uit, die doodsbleek was geworden. Dat wist ik niet, voegde zij er op doffe toon aan toe.

— Ik zeg u niets dan de waarheid, Miss, antwoordde O'Brien, terwijl hij een stap naar het meisje toe deed. Laten wij de zaken met een paar woorden in het juiste licht stellen, u en u alleen hebt het in uw hand uw vader te redden of hem in het verderf te storten.

— Zwijs! In 's hemelsnaam zwijg! riep het arme kind wanhopig uit. U kunt het niet menen, dat u misbruik wilt maken van het ongeluk van mijn vader. Ik weet zeker, dat hij er binnen een jaar weer bovenop kan zijn. De zaken gaan alweer beter en als eenmaal normale toestanden teruggekeerd zullen zijn, dan komt alles in orde. Heb tot zo lang nog geduld.

— Nee! antwoordde O'Brien kortaf. Ik wil niet langer wachten, ik houd van u en ik zal u bezitten, u zult de mijne worden, al zou ik hemel en aarde moeten bewegen. Ik geef u nog een week en als u mij dan niet hebt gezegd, dat u van gedachten bent veranderd, dan zullen de gevolgen voor uw rekening komen. Maar ik vertrek zo niet, eerst zult u mij een kus geven, op afrekening.

Hij was op Lize toegelopen en had het meisje gegrepen, dat op die aanval niet verdacht was.

Zij worstelde om los te komen, zij verzette zich uit alle macht, de beide handen tegen de borst van de schoft gedrukt.

O'Brien trok haar echter dicht tegen zich aan en bracht zijn gezicht bij dat van haar.

Maar ineens vloog de deur open, en de schurk voelde zich in de nek grijpen en met kracht achteruit trekken.

Bleek van woede keerde hij zich om.

Hij keek in het gezicht van Will Bra-

cket, die helemaal niet woedend scheen te zijn, maar zijn baas en medeminnaar spottend aankeek.

— U weet toch zeker wel, dat ik iets beteken als bokser, mijnheer O'Brien, zei de jongeman langzaam, terwijl hij een stap in de richting van de ander deed. Daar zal ik echter geen misbruik van maken, al kon ik u met mijn wijsvinger neerslaan. Neem daarom alleen deze oorveeg maar mee. Het is weinig, maar goed bedoeld.

En op hetzelfde ogenblik daalde er een klinkende muilpeer neer op het gezicht van de bankier, net op zijn rechterwang, die in een paar tellen danig opzwol, al had de jonge bokser zich nog zo ingehouden.

Daarop keerde Will zich naar het meisje, dat verschrikt had toegezien en zei teder:

— Je hoeft niet bang te zijn, lieveling, als eenmaal de wedstrijd achter de rug is, en ik win hem, dan komt alles in orde, en zal die schoft als baas niet meer nodig hebben en hem zijn geld terug betalen.

Vervolgens draaide hij zich naar de deur, gooide haar wijd open en riep:

— Verdwijnt zo snel mogelijk uit deze kamer, O'Brien, anders blijft het niet bij dat kleine klapje.

In minder dan geen tijd was de bankier buiten.

Zijn bloemen vlogen hem achterna en troffen hem in de nek, gevolgd door zijn hoed en wandelstok.

En daarop viel de deur met een harde dreun in het slot en kon O'Brien zijn bezoek gevoeglijk als geëindigd beschouwen.

Hij raapte hoed en wandelstok op en hief dreigend de vuist op tegen de gesloten deur.

Sissend kwam het over zijn lippen:

— Dat zal ik je betaald zetten, Brackek; of mijn naam is geen O'Brien.

Hij liep vlug de trap af, zonder zich verder om de oude Oakwood te bekommeren en stapte in zijn auto, die nog stond te wachten.

De chauffeur had opdracht gekregen zijn baas naar huis te rijden, maar on-

derweg scheen O'Brien van gedachten te veranderen.

Hij beval de chauffeur:

— Breng mij naar de boksschool van Joe Smollet. Weet je die? Het is in de Doughty Street, een oud huis met een grote toegangspoort. Ik zal je wel waar-schuwen, als wij er zijn.

De chauffeur tikte aan zijn pet en de auto reed weer door.

Een half uur later stond de auto stil voor het gebouw, waar Smollet woonde.

— Wacht hier, beval O'Brien de chauffeur. Ik ben over een kwartier terug.

Hij liep snel de trappen op en stapte de wachtkamer binnen, waar op dit ogenblik niemand was.

Maar de knecht met de vuile trui had zeker iets gehoord en kwam binnen om te vragen wat de bezoeker wenste.

— Is George Malony soms hier?

— Dat geloof ik wel, mijnheer. Moet u hem spreken?

— Ja, vraag hem even hier te komen.

— Uw naam?

— Die doet er voorlopig niet toe. Zeg maar, dat een oude kennis hem over een belangrijke zaak wil spreken.

Een paar minuten later kwam Malony binnen.

Zijn gezicht stond tamelijk stuurs en hij keek de bezoeker met onverholen verwondering aan.

— U zult misschien een beetje verwonderd zijn over mijn optreden, mijnheer Malony, maar wat ik u te zeggen heb, is alleen voor u bestemd. U kent mij niet, mijnheer Malony, maar ik u des te beter, al is het dan alleen maar van naam. Juist, omdat ik over u heb horen spreken, kom ik bij u met een verzoek en ik zou mij sterk moeten vergissen, als u daaraan niet wilt voldoen, want er is geld aan te verdienen, Malony.

Deze mededeling scheen dadelijk de belangstelling van de bokser te wekken.

— Wel, laat eens horen, mijnheer... mijnheer...?

— O, mijn naam doet er voorlopig

niet toe, viel O'Brien hem in de rede. Als wij het eens kunnen worden en u stemt toe in mijn voorstel dan is het nog tijd genoeg, u mijn naam te zeggen.

— Zoals u wilt. Kom dan maar eens over de brug met dat voorstel, dan kan ik zien, wat er te versieren is.

O'Brien dacht een paar sekonden na over de beste manier, de zaak voor te stellen en begon toen:

— U weet natuurlijk, dat over een week de match om een beurs van 500 pond plaats heeft in het Cristal Palace?

— Natuurlijk weet ik dat, antwoordde Malony grimmig. Ik zou zelf ook mee doen als ik wat beter in conditie was. Wintje en Trijntje en de sport... die kunnen niet al te goed met elkaar overweg, ziet u en...

— Juist. Ik ken uw kleine zwakheden, beste Malony, kwam O'Brien. Maar nu kom ik u juist aanbieden een bedrag te verdienen, dat niet veel kleiner zal zijn dan de beurs voor de verliezer vastgesteld, namelijk twee honderd pond, als je op mijn voorstel ingaat.

— Tweehonderd pond? Een aardig bedrag, tenminste, als het om een kleinigheid gaat.

— O, voor iemand als u heeft het niets om het lijf. Luister. U weet natuurlijk net zo goed als ieder van uw collega's, dat een zekere Will Bracket aan die match zal deelnemen en dat zijn kansen heel goed staan.

— Heel goed? Als er geen wonder gebeurt, dan wint hij zo zeker als een huis, riep Malony uit, met een onmiskenbare klank van jaloezie in zijn ruwe stem.

— Juist. Maar men zou dat wonder met niet al te veel moeite kunnen laten gebeuren, nietwaar? Kijk eens, er is mij veel aan gelegen, dat die Bracket de match niet wint, begrijp je? De redenen kunnen je onverschillig zijn, iedereen heeft wel eens van die onberekenbare antipathie, nietwaar?

— Ongetwijfeld, antwoordde Malony meesmuilend. En Bracket heeft uw antipathie, als ik het goed begrijp.

— Geraden.

— Nu, hij hoort toevallig ook niet

tot mijn vrienden, ging Malony met een onaangename grijns verder. En zeg mij nu eens hoe u het zich wel voorstelt, te beletten dat hij de match wint.

— Wel, dat kan niet zo moeilijk zijn, lijkt mij.

— Wij zouden hem een dag tevoren kunnen opwachten, op een straathoek en hem een tik geven die goed aankwam.

— O, nee, riep O'Brien verschrikt uit. Dat vooral niet, dan zou hij helemaal niet aan de wedstrijd kunnen deelnemen en dat is de bedoeling niet. Nee, hij moet wel degelijk boksen, maar zo, dat iedereen zegt: die man moest liever putjerschepper worden. Begrijpt u wat ik bedoel? Hij moet in de eerste of tweede ronde uitgeslagen worden.

— Ja, dan wordt de zaak heel wat lastiger, zei Malony, terwijl hij zich achter de ver van zijn hoofd staande oren krabde. Ik kan mij niet goed indenken, hoe wij dat dan moeten aanleggen.

— Kom, het is niet zo moeilijk, antwoordde O'Brien. Er bestaan wel van die geheime middeltjes, die men iemand kan ingeven en die zorgen, dat men zich gedurende enige tijd slap en zwak voelt, zonder bepaald ziek te zijn.

— Nu kom ik er achter! riep de bokser uit, met dezelfde grijns om de dikke lippen. Maar hoe kom ik aan dat middel?

— Als je toestemt, zal ik het je wel verschaffen.

— Het is toch niet... gevaarlijk? vroeg Malony zachtjes. Hij kan er toch niet voorgoed mee uit de wereld geholpen worden?

— Daarvoor hoeft je niet bang te zijn. Als je alleen zorgt, in de loop van de dag van de wedstrijd, de inhoud van een klein peperbuisje met een wit poeder in een glas te doen en hem dat te laten drinken, dan is alles in orde. Hij zal zich dan lusteloos gaan voelen en 's avonds zal hij gemakkelijk geklopt worden. Akkoord?

— Tweehonderd pond?

— Ja!

— De helft vooruit?

— Nee, u kunt vijftig pond vooruit

krijgen en de rest als de wedstrijd achter de rug is!

— En bij wie moet ik dan het geld gaan halen?

— Ik zal het je zelf op de dag van de match komen brengen, met het poeder en je dan ook mijn naam noemen.

— Top, ik ben uw man, zei Malony, na even te hebben nagedacht. Ik zal hem wel naar een koffiehuis lokken en eenmaal daar, zal ik hem het middeltje wel weten toe te dienen.

De laffe overeenkomst werd met een

handslag bekrachtigd, waarna de bankier haastig het huis uitliep.

Hij was er nu zeker van dat Bracket zou worden verslagen.

En als dat eenmaal was gebeurd, dan zou zijn toekomst kapot zijn, of hij zou tenminste in het eerste jaar geen kans hebben op grote prijzen.

En Bracket arm, dat betekende, dat Oakwood naar O'Briens pijpen zou moeten dansen en dat hij Lize wel zou weten te dwingen, hem te accepteren.

HOOFDSTUK VI.

OP DE DAG VAN DE WEDSTRIJD

De dag van de grote match was aangebroken.

Op alle muren van het grote Cristal Palace prijken grote, hel gekleurde aanplakbiljetten, waarop de namen van de twee bokkers vermeld stonden, die om de grote prijs zouden vechten: Jim Farrol en Will Bracket.

Farrol was op het ogenblik de sterkste middelgewicht bokser van Londen en dat was duidelijk te merken aan de stand van de afgesloten weddenschappen, want er was maar weinig gewed op Bracket, die nog helemaal onbekend was, behalve bij de insiders, die dan ook niet geaarzeld hadden, vrij grote bedragen op hem te zetten.

Wat Raffles betreft, hij had de vorderingen van de jongeman met verbazing en voldoening gevolgd en niet geaarzeld vijfhonderd pond op zijn overwinning te wedden.

Tweemaal had hij Bracket thuis bezocht en kennis gemaakt met zijn moeder en zuster.

Bij de tweede gelegenheid had de jonge bokser hem verteld wat er met O'Brien in de kamer van Lize was gebeurd en Raffles had hem goedkeurend op de schouder geklopt en gezegd:

— Over een paar dagen kunt u met opgericht hoofd voor de oude Oakweed verschijnen en hem zijn dochter ten huwelijk vragen. Als hij dan soms nog be-

zwaren mocht maken, dan zal ik hem wel tot andere gedachten brengen.

Die verklaring was de jonge bokser een aansporing te meer geweest, zich serieus voor te bereiden.

En er hing voor hem nog meer van deze wedstrijd af, omdat hij, zoals wel te voorzien was, dezelfde dag, waarop hij zijn patroon op een mulpeer onthaald had, was ontslagen.

Hij was dus zonder betrekking en zonder inkomen, maar de neerslachtige stemming, die daar het gevolg van was geweest, had dadelijk weer plaats gemaakt voor opgewektheid, toen Lord Aberdeen hem kwam zeggen, dat hij, zodra de wedstrijd achter de rug was, een heel wat beter betaalde betrekking zou krijgen bij een van zijn vrienden.

Die zou hij dan kunnen waarnemen, zolang de grote prijzen uitbleven.

Het was vroeg in de ochtend van de wedstrijd dag, toen Raffles het grote oefenvertrek bij Fred Simons binnentapte.

Hij kwam juist, toen de partij, die maar een kwartier mocht duren, op haar einde liep.

En weer bewonderde hij het soepele spel van de spieren, de weergaloze vlugheid en de moed van zijn beschermeling.

Na de partij werd Bracket gemasseerd door de bekwame hand van Simons, die

vol trots uitriep:

— Wat een lichaam; spieren als boter tot hij ze spant, de satijnen huid als van een jong meisje, longen als van een paard en een taille, waarop menige vrouw jaloers mag zijn.

En onder deze uitroepen nu wreef en kneep hij de spieren, tot Bracket met een pijnlijk gezicht uitriep:

— Nu is het wel genoeg, Simons, ik voel mij uitstekend.

— Dan naar de douche!

En Simons trok zijn poulain mee naar de badkamer, waar een douche hem helemaal opfriste.

Nu kwam de korte wandeling, afgewisseld met een paar kilometers hard lopen en touwtje springen.

Raffles zou de bokser daarbij begeleiden in zijn kleine sportauto en in gezelschap van Simons.

Men zocht de stilste buitenwegen op en daar stapte Bracket uit. Hij begon met snelle wandelpassen met de auto mee te lopen, terwijl Simons hem zijn bevelen toeriep.

Nu en dan ging hij in looppas over, en dan weer legde hij al touwtje springend, een afstand van een halve kilometer af.

Eindelijk vond Simons, dat het genoeg was.

Hij legde zijn grote hand op de borst van de bokser, voelde hem als een volleerd dokter de pols en zei tevreden:

— Bijna geen verhoogde hartslag, de jongen is van staal; ik geloof, dat hij zo de hele dag zou kunnen doorgaan, zonder een spoor van vermoeidheid. Nu, mijn taak is afgelopen. De rest moet hij zelf doen.

Hij richtte zich tot Joe en vervolgde:

— Houd je nu verder de hele dag rustig, zonder evenwel van je gewone bezigheden af te wijken. Vandaag mag je geen bokshandschoenen meer aantrekken, voor je tussen de touwen staat in het Cristal Palace; loop wat rond met de jongens, maar geen alcohol, versta je? Dat hoef ik je trouwens gelukkig niet te zeggen, ik heb je nooit zien drinken. Niets meer eten na vijf uur, begrepen?

— Ik zal eraan denken, Simons, gaf Bracket ten antwoord, terwijl hij de hand van de voormalige Australische kampioen greep. En of ik vanavond win of verlies, ik zal nooit vergeten, wat ik aan je te danken heb gehad, je bent een trainer uit duizenden, Simons.

Raffles gaf Bracket een hand, knikte hem vriendelijk toe, waarna hij wegreed met Simons, die hij met zijn auto tot aan zijn huis zou brengen.

Bracket keek de auto na, tot hij uit het gezicht was en zei toen in zich zelf:

— Een reuzevent, die ook een edelman is. Will, zorg, dat je vanavond wint en toon je zijn belangstelling waardig.

Hij keek op zijn horloge en zag dat het tijd werd voor de lunch.

's Middags bracht hij een bezoek aan zijn meisje, in het geheim, wel te verstaan, want haar vader had hem, na het incident met O'Brien, verboden in huis te komen, en daarna ging hij naar het huis van Simons, waar hij moest wezen, om er zijn handschoenen, pantoffels en andere zaken te halen. Hij vond er George Malony aan de deur staan, die hem joviaal toeknikte en uitriep:

— Ik geef je een goede kans Will, je kunt Farrol wel maken en breken.

— Ik hoop te winnen, George, antwoordde Bracket eenvoudig. Er hangt voor mij veel van af, dat weet je.

— De kameraden willen een kop thee of een glas bier met je drinken, dat sla je zeker niet af, hoop ik? ging Malony verder.

— Als het niet te laat wordt, ben ik graag van de partij, zei Bracket.

— Ga dan mee naar de hoek, daar is een café, de jongens komen dadelijk.

De twee mannen liepen naar het koffiehuis, waar George bier en een kop thee voor Bracket bestelde.

Met opzet had hij een tafeltje uitgezocht, dat achter een van de schutten stond, die de gelagkamer in een groot aantal afgesloten hokjes verdeelden.

Het was nog vroeg en er waren maar heel weinig mensen.

Dicht bij het buffet hing een grote reclameplaat, met twee boksers, die met opgeheven vuisten tegenover elkaar stonden.

Zodra de thee en het bier gebracht waren, zei Malony:

— Je moet voor de aardigheid die reclameplaat eens van dichtbij bekijken, Will, en mij dan eens zeggen of je er niets bijzonders aan ziet.

Niets kwaad vermoedend, stond de jonge bokser weer op en ging naar het reclamebiljet, dat hij een tijdje aandachtig bekeek.

Van zijn afwezigheid maakte Malony gebruik, snel en ongezien de inhoud van het kleine zakje, dat O'Brien hem gegeven had, in de thee van de jonge bokser leeg te gooien.

Dit was al lang gedaan, toen Joe terug kwam en verwonderd zei:

— Ik kan er niets bijzonders aan zien, om je de waarheid te zeggen.

— Dan heb je niet goed gekeken. Je hebt toch voor de man, die het biljet schilderde geposeerd, riep Malony uit.

— Hoe kom je erbij, kwam Bracket.

— Nu, dan is de gelijkenis toevallig, antwoordde Malony, schouderophalend. Op je gezondheid en je goede kansen, Will.

Hij bracht het glas aan zijn lippen en keek vol spanning toe, hoe de ander zijn kop thee aan de lippen bracht en dronk.

Even later kwamen drie of vier leerlingen van Simons binnen, die naar het tafeltje toekwamen en een luidruchtig gesprek begonnen.

Men sprak nog een tijdje door, Bracket dronk zijn kop thee leeg en nam toen afscheid van de vrienden, die er allemaal die avond zouden zijn, om hun college te zien boksen.

Bracket ging naar huis, om daar rustig met lezen de tijd door te brengen en het uur van de match af te wachten.

En naarmate de tijd verliep, voelde de jongeman een eigenaardige loomheid over zich komen, een moeheid, welke hij nooit gekend had...

Zijn dijspieren trokken, zijn armen voelden zwaar aan en het leek hem, als

of hij zelfs met opstaan moeite had.

In zijn hoofd had hij een dof gevoel, als van een naderende hoofdpijn.

Hij opende een raam, denkend, dat de frisse buitenlucht hem goed zou doen, maar ook dat bracht niet de minste verbetering.

Verschrikt riep Bracket zijn moeder, die erg verontrust was over het bleke gezicht van haar zoon en vertelde haar wat hij voelde.

— Dan moeten wij dadelijk de dokter halen, riep de oude vrouw verschrikt uit. En dan mag je vanavond absoluut niet boksen.

— Ach, moedertje, kwam Will droevig, ik moet toch wel, al zou men er mij in een auto naar toe moeten brengen, ik zal vechten.

Op dit ogenblik werd er gebeld en even later kwam Raffles de kamer binnen.

Hij groette de oude dame hoffelijk en wendde zich toen tot William met de opmerking:

— Ik hoop niet, dat ik je kom storen, beste jongen, maar ik wilde je even persoonlijk komen uitnodigen, na afloop van de wedstrijd met mij en mijnheer Brand te souperen, wel te verstaan, als je niet al andere afspraken hebt gemaakt. Maar mijn hemel, wat scheelt je? zo viel hij zich zelf verschrikt in de rede, wat zie je bleek?

— Ik... de zaak is, dat ik mij ziek voel, mylord, stamelde Bracket, terwijl hij de hand aan het voorhoofd bracht en in een stoel neerzakte.

— Wat is dat nu, riep Raffles verbaasd uit, toen ik je een paar uur geleden zag, was je zo fris als een hoentje. Is dat zo plotseling opgekomen?

— Geen half uur geleden, mylord.

— En hoe was het daarvoor?

— Ik voelde mij fitter dan ooit. Dat is erg vreemd, riep Raffles uit.

— Kan het geen griep zijn, mylord? vroeg de oude dame, die vol bezorgdheid over het glanzende haar van haar enige zoon streek.

— Zo plotseling, nee, mevrouw, dat is hoogst onwaarschijnlijk, antwoordde Raffles met vaste stem.

Hij was naar Will toegelopen, schoof een stoel aan, ging zitten en nam de pols van de jonge bokser.

Toen lichtte hij diens oogleden op, bekeek de pupil, schudde het hoofd en mompelde:

— Dat is onbegrijpelijk. Sta op en doe eens een paar passen, beval hij.

Bracket stond op en liep een paar keer op en neer, waarbij hij niet recht liep, maar wankelde, als iemand, die duizelig is.

— Sluit je ogen, steek je armen uit en doe nu langzaam een paar passen achteruit, beval Raffles weer.

Will gehoorzaamde.

— Ga nu eens zitten en leg je ene been over het andere.

Weer gehoorzaamde de jongeman.

Met de kant van de geopende rechterhand gaf Raffles onverhoeds een korte slag tegen het onderbeen, even onder de knie.

Het been bleef onbeweeglijk hangen.

Raffles stond op, keek de jongeman een tijdje zwijgend en onderzoekend aan en vroeg toen:

— Vertel mij eens precies wat jij gedaan hebt, nadat Simons en ik je verlaten hebben, vanochtend om elf uur.

— Ik ben naar huis gewandeld om te lunchen, mylord.

— Wat hebt jij gegeten?

— Geroosterd brood, een ei, koud vlees en wat druiven.

— Dat hadt u zeker allemaal klaar gezet, mevrouw? wendde Raffles zich tot de oude dame.

— Zeker, mylord, en ik verzeker u, dat het vlees zo goed was als het maar te krijgen was. Trouwens, wij allemaal hebben gisteren van hetzelfde vlees gegeten.

Nu wendde hij zich opnieuw tot Will en ging verder:

— Vertel mij eens heel nauwkeurig, zonder iets over te slaan, alles wat er gebeurd is, nadat je gegeten hadt?

— Ik ben naar Simons gegaan, om daar mijn handschoenen en wat andere dingen te halen en toen ik weer beneden kwam, stond Malony bij de deur. Hij zei mij, dat de kameraden op mijn

succes wilden drinken en stelde voor maar vast vooruit te gaan, de anderen zouden direkt welk komen. Wij gingen naar het café op de hoek en ik bestelde thee, hij bier.

— Bleef hij steeds in je nabijheid of jij bij hem?

— Nee, één ogenblik heb ik mij verwijderd om naar een reclameplaat te kijken, die twee bokkers voorstelde en die bij het buffet hing.

— Deed je dat uit belangstelling of nieuwsgierigheid?

— Nee, Malony zei dat er iets bijzonders aan te zien was.

— En was dat zo?

— Voor zover ik kon nagaan, helemaal niet.

— Toen je daarheen ging, was de thee toen al gebracht?

— Ja, de thee stond op tafel, maar mijn hemel, mylord, waarom vraagt u mij dat alles? Wat denkt, wat vermoedt u dan toch?

— Ik vermoed, dat hier een gemene streek gespeeld is, beste kerel, antwoordde Raffles kortaf. Je hebt natuurlijk van de thee gedronken? Heb je er niets bijzonders aan geproefd?

— Nee, hij was misschien een beetje sterk, dat was alles.

— Misschien een looismaak? zoals van thee, die te lang getrokken heeft?

— Juist, dat was het mylord, riep de jongeman uit. U denkt dus, dat... er met die thee geknoeid is?

— Ik twijfel er geen sekonde aan. Malony heeft gebruik gemaakt van je afwezigheid, om iets in de thee te doen.

— O, die schurk! riep Bracket.

— Ik geloof niet, dat hier sprake is van wraak, antwoordde Raffles hoofdschuddend, nee, die man kon zo'n middel nooit uit zich zelf hebben gevonden; ik ben bang, dat hij alleen maar een werktuig is in de hand van een ander.

— Maar wie zou dat kunnen zijn, mylord, riep Bracket wanhopig uit, ik heb geen vijanden voor zover ik weet.

— Geen vijanden? Noem je je medeminnaars dan vrienden? ging Raffles verder, terwijl hij Will strak aankeek.

— Wat wilt u zeggen, dat O'Brien...

— Hij en niemand anders; hij heeft er belang bij, dat je vanavond verliest, want dan zijn je kansen op een voordelig aanbod vrijwel verkeken, tenminste voor lange tijd en heeft hij de weg vrij om Oakwood te bewerken. Maar wij verpraten onze tijd, en daar mogen wij geen minuut van verliezen. Ik weet nu wel, wat men je heeft ingegeven en ik bezit een tegengift, dat je snel weer de

oude zal doen zijn. Wat O'Brien betreft, hij zal zijn straf niet ontgaan; dat kun je aan mij overlaten. Allereerst echter moeten wij naar een dokter, om je maag te laten leegpompen, want zoveel mogelijk moet die schadelijke stof uit je lichaam verdwijnen. En daarna kom ik met mijn middeltje, waarvan je wonderen zult beleven.

HOOFDSTUK VII.

DE WEDSTRIJD

Tegen acht uur, het uur, waarop de match tussen Will Bracket en Jim Farrol zou beginnen, was de grote zaal van het Cristal Palace zo goed als totaal uitverkocht.

Raffles had ervoor gezorgd, dat de naam van de jonge, veelbelovende bokser overal bekend was geworden, en door zijn talrijke connecties had hij weten te bewerken, dat vele bladen lange artikelen aan deze match besteedden.

In het midden, op een hoogte van ongeveer anderhalve meter boven de vloer, was de ring opgebouwd, met een dubbele rij witte koorden er omheen.

Daaromheen stonden rijen stoelen, waarvoor de hoogste prijzen waren betaald.

Op de eerste rij zat O'Brien, die er van wilde genieten, hoe zijn medeminnaar verslagen werd.

Nog laat in de middag had hij een onderhoud gehad met George Malony, die hem had verteld, dat alles in orde was en dat Bracket zeker niet zou kunnen winnen, als het middel, dat zijn opdrachtgever hem had gegeven, tenminste goed werkte.

Een paar plaatsen verder zaten Raffles en Brand niet ver van een van de hoeken van de ring.

Juist om acht uur ging een deur achter in de zaal open en Jim Farrol kwam binnen, vergezeld door zijn helpers, die handdoeken, sponzen en wat flessen met een geheimzinnige inhoud meebrachten.

Een gejuich steeg op onder de aanhangers van de bokser, die al menige prijs had gewonnen, en dan ook door de meeste hier aanwezige mensen als de vermoedelijke winnaar werd beschouwd.

Nauwelijks had hij de ring bereikt, of weer ging de deur open, en Will Bracket verscheen, in gezelschap van zijn trainer Fred Simons, en Bill Stevans, die als zijn secondanten zouden optreden.

Een zwak gejuich klonk, toen de jongeman in een lange badmantel, door de haag van toeschouwers naar de ring ging en vlug het kleine trapje opwipte.

Hij glimlachte even naar Raffles en Brand, die hij dadelijk tussen de toeschouwers herkende en keek toen met een spottende trek op zijn gezicht naar O'Brien, die hem opnam met een ongerustheid, waarvoor hij zich niet direkt een oorzaak kon vinden.

Die man zag er niet uit als een zwakkeling, dat was zeker. Iedere spier scheen te zwellen van kracht en toen hij de mantel afgooide, toonde hij een lichaam, sterk en lenig als een horlogeveer.

Er ging dan ook een gemompel van bewondering door de rijen toeschouwers voor het merendeel kenners, die dadelijk hadden gezien, dat hun een spannende partij te wachten stond en dat die Will Bracket zeker niet de eerste de beste was.

De scheidsrechter was al in de ring gekomen, het horloge in de hand.

Een paar minuten, nadat het acht uur geslagen had, nam hij het woord, en stelde met een paar woorden de tegenstanders aan elkaar voor, waarna de regels van het gevecht werden voorgelezen, die ieder rechtgeaard Engelsman wel kan dromen, maar die niettemin telkens opnieuw worden opgesomd.

Toen klonk de gong, de bokkers gingen tegenover elkaar staan, wisselden een vluchtige handdruk en vielen aan.

Het was doodstil in de grote zaal, toen de eerste slagen vielen, want nu zou binnen enkele ogenblikken beslist worden of de beide mannen aan elkaar gewaagd waren, dan wel dat een van hun veel sterker was dan de andere.

Jim Farrol was in uitstekende vorm, dat was duidelijk te zien.

Zijn bronskleurige huid glansde als die van een zeehond.

Hij had geen half ons vet te veel op zijn lichaam en bovendien was hij enkele duimen langer dan zijn tegenstander.

Maar de kenners hadden al gauw na de eerste minuten gezien, dat hij een tempo te langzaam was voor Will Bracket...

Will's slagen vielen met ongelooflijke snelheid na elkaar, en in de eerste ronde kon Farrol dan ook niet anders doen dan zich zoveel mogelijk dekken.

Eenmaal had hij net bijtijds een zware kaakslag ontdoken, maar niet kunnen beletten, dat een niet mindere zware slag hem even boven de gordel in de maagstreek trof.

De eerste ronde eindigde onder doodsse stilte.

Nu heerste er al een hevige spanning onder de toeschouwers.

De nieuwweling bleek een bokser van uitgelezen kwaliteit te zijn, dat had men nu wel gezien.

Hij scheen totaal niet vermoeid, ja haalde zelfs niet vlugger adem en wandelde glimlachend naar zijn stoel, die intussen de touwen door, in een van de hoeken van de ring was geschoven, terwijl de helpers vlug het plat-

form op waren gewipt. Zij waaiden hem koelte toe met hun badhanddoeken en maakten zijn gezicht met een in water en azijn gedrenkte spons nat.

Raffles had even zijn plaats verlaten en wisselde zachtjes een paar woorden met zijn beschermeling.

— Hoe voel je je, Bracket? vroeg hij.

— Uitstekend mylord, antwoordde de jongeman. Uw middeltje heeft mij voortreffelijk geholpen; als dat mogelijk was, zou ik zeggen, dat ik mij nog fitter voel dan voor die schurk zijn vuilheid in mijn thee deed. Waar is hij nu?

— In verzekerde bewaring, antwoordde Raffles lakoniek. En als ik eerst met O'Brien gesproken heb, zal hij misschien dezelfde weg opgaan. De Engelse wet maakt geen grapjes met zulke dingen.

De gong luidde weer en Raffles nam zijn plaats weer in.

Vol onrust had O'Brien bij het korte gesprek toegekeken. Hij begreep er niets van.

Had die schurk van een Malony hem voor de gek gehouden en misschien alles aan Bracket verteld?

De tweede ronde was nauwelijks een paar sekonden oud, toen Farrol een slag tegen de kin kreeg, die hem deed wankelen.

Hij greep zijn tegenstander vast en twee keer moest het bevel « Los! » van de scheidsrechter klinken.

Er was een gevaarlijk licht in de ogen van Farrol gekomen, en de weinige supporters van Bracket begrepen, dat deze op zou moeten passen.

Een ogenblik later greep hij Bracket opnieuw vast, om een zwaaiende slag naar de kin juist bijtijds te ontgaan.

Bracket worstelde om los te komen en de beide mannen stonden hijgend en steunend tegen elkaar gedrukt, terwijl de scheidsrechter vergeefs probeerde hen van elkaar te trekken.

Farrol had zijn linkerarm gebogen en nauwelijks voelde hij de greep van Bracket verzwakken of hij stootte bliksemsnel toe.

De slag trof Bracket onder de kaak, hij duizelde, een tweede, hevige slag, die

hij maar half had kunnen ontwijken, velde hem neer...

Bracket was op zijn gezicht gerold en lag stil.

De scheidsrechter knielde naast hem neer, en hield Farrol met de linkerarm van Bracket verwijderd, terwijl hij met de rechter bij iedere tel door de lucht zwaaide.

En in de drukkende stilte klonk het een... twee... drie... vier... vijf... zes...

Bracket deed een poging om zich op een arm op te richten.

— Zeven... acht... negen...

Bracket lag nu op beide knieën, maar zou hij nog op tijd overeind zijn...

Maar voor de tiende sekonde kon worden afgeteld, klonk de gong...

De ronde was geëindigd, Bracket was voorlopig gered.

Farrol slaakte een vloek, terwijl de secondanten van Bracket kwamen toehollen, onder de touwen doken, gewapend met hun handdoeken en emmers en hun man zo snel zij konden naar zijn hoek droegen, waar zij in koortsachtige haast begonnen zijn benen te masseren, zijn maag te kneden en een paar flessen water met azijn boven zijn hoofd leeg te gieten.

De rustpoos duurde maar een minuut, maar in die korte tijd hadden Simons en Stevens nieuwe levenskracht in de jonge bokser weten op te wekken.

Kalm, bijna helemaal hersteld van de vreselijke slag, liep hij bij het luiden van de gong naar het midden van het strijdperk en wachtte zijn tegenstander af, het hoofd tussen de prachtige schouders weggedoken, borst en maag dekend met de gesloten vuisten.

Farrol deed een schijnstoot met de rechterhand en trof Bracket met de linker op de wang.

De slag zou een niet geëfend man op de grond hebben geworpen, maar Bracket vertrok geen spier.

Hij had de slag half ondoken en probeerde nu zijn tegenstander af te maten, door hem tot steeds nieuwe, forse stoten uit te lokken.

Zijn voeten schoven in geregelde kaden over het linnen, waarmee de vloer bekleed was en de tenen tikten daarbij

telkens met een goed hoorbare klap op de grond.

Zo joeg hij Farrol een paar keer langs de touwen, tot de gong een einde aan deze ronde maakte, waarin beide strijders weinig of geen letsel hadden gekregen.

De secondanten kwamen opnieuw aanrennen en die van Farrol fluisterden hem iets in, waarop hij grimmig knikte, met de armen wijduit gespreid, de handen op de koorden rustend, opdat de borst zoveel mogelijk lucht zou kunnen inademen.

Nauwelijks had de gong geklonken, of Farrol sprong als een tijger op Bracket toe, wiens helpers nog nauwelijks de ring hadden verlaten.

Hij greep hem vast en snel achtereen liet hij zijn vuisten dalen op het smalste gedeelte van de rug, ter hoogte van de nieren.

De slagen waren met hevigheid aangebracht en dadelijk vertoonde zich een scherp begrensde, vuurrode vlek op de blanke huid van Will Bracket.

Deze greep de armen van Farrol, om te beletten, dat deze hem nog een keer op die gevaarlijke plek zou kunnen treffen en de scheidsrechter moest tenslotte een einde maken aan deze « clinch ».

Als hagel daalden nu de slagen van Farrol op hoofd en borst en maag van Bracket neer, die alle moeite had, door snel duiken en afweren, die regen van hevige stoten te ontgaan.

Maar deze ronde, waarin Farrol bijna voortdurend had aangevallen, had hem blijkbaar vermoeid en zijn secondanten liepen zenuwachtig heen en weer, met water en in azijn gedrenkte sponzen terwijl Bracket kalm naar zijn stoel liep en zich rustig liet behandelen, zonder een spoor van vermoeidheid.

Toen de gong het begin van de vijfde ronde aankondigde, veranderde Bracket plotseling van tactiek.

Hij liet eerst een ware wervelstorm van slagen op zich neerkomen, die hij moedig het hoofd bood en greep toen Farrol plotseling vast, waarna hij hem bliksemsnel drie hevige stoten in de maagholte toebracht.

Farrol wankelde achteruit en vergat

een onderdeel van een sekonde, zich te dekken.

Dat was voldoende voor Bracket.

Hij draaide vliegensvlug om zijn tegenstander heen, die maar stommelend scheen te volgen en naar adem snakte en trof hem met een zwaaiende slag tegen de kaak.

Farrol ging tegen de vloer.

Hij viel als een blok en bleef onbeweeglijk liggen.

De scheidsrechter knielde naast hem neer en begon te tellen.

Vijf seconden waren al verlopen.

— Meetellen, meetellen, Farrol! brulden de supporters van de bokser.

Maar deze was niet in staat mee te tellen, want hij wist niets meer van een bokswedstrijd, van Will Bracket, hij was bewusteloos.

De tien seconden werden onder doodse stilte uitgeteld.

Toen barstte een waar gebrul los en men bestormde de ring, om Bracket in triomf rond te dragen.

O'Brien zat wit van woede op dezelfde plaats.

Het was zo snel gegaan, dat hij nog nauwelijks wist, wat er gebeurd was.

Toen hij weer enigszins tot zichzelf was gekomen, keek hij in het gezicht van Lord Aberdeen, die zacht tegen hem zei:

— Ik zou u graag op dit ogenblik even gesproken hebben over een belangrijke zaak, mijnheer O'Brien. Hebt u soms een kwartiertje voor mij? Mijn auto staat buiten en uw huis is niet ver hier vandaan.

— Als het een belangrijke zaak betreft, mylord... Ik kan maar alleen niet begrijpen...

— Dan zullen een paar woorden voldoende zijn, om u de zaak uit te leggen, antwoordde Raffles kortaf.

En hij maakte een beweging naar de uitgang, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet.

O'Brien stond op en volgde Raffles naar de uitgang van het Cristal Palace.

Daar stond de grote, blauw gelakte auto van Lord Aberdeen al te wachten.

Raffles noemde zijn chauffeur het

adres van de bankier en daarna stapten beiden in.

Onderweg werd geen woord gewisseld.

Slechts een keer had O'Brien geprobeerd aan Raffles te vragen, waarover hij hem wel zou willen spreken, maar deze had kort geantwoord:

— Dat kan ik u beter in uw woning zeggen, mijnheer O'Brien.

Nu stond de auto stil, O'Brien haalde zijn huissleutel te voorschijn en bracht Raffles naar zijn werkkamer.

— En nu ben ik toch werkelijk benieuwd naar wat u mij te zeggen kunt hebben, mylord, kwam O'Brien met een flauwe grijnslach om zijn dunne lippen. Gaat u zitten.

— Dank u. Wat ik te zeggen heb, kan ik ook wel staande doen en mijn tijd is beperkt, antwoordde Raffles afgemeten. Misschien heb u wel gehoord, mijnheer O'Brien, dat ik belang stel in Will Bracket. Het spreekt dus ook van zelf, dat deze wedstrijd, waarvan voor hem zoveel afhangt, mijn bijzondere belangstelling had. Nu is Bracket verliefd op een jong meisje, zekere Lize Oakwood, waarop ook u uw blikken schijnt te hebben laten vallen. Het is mij bekend, dat u een vordering op de oude Oakwood hebt, mede in de vorm van aandelen in zijn zaak. Ik stel u voor de ene zowel als de andere van u te kopen.

— Te kopen, mylord? herhaalde O'Brien zoetsappig. Maar ik dank er niet aan mij van die papieren te ontdoen.

— Ik begrijp uw beweegredenen heel goed, mijnheer O'Brien, ging Raffles onverstoorbaar door. U denkt met die vorderingen de oude Oakwood in uw macht te hebben en ook Lize, zijn dochter. U redeneert, om haar vader van de ondergang te redden, zal zij toegeven. Maar u vergeet, dat nu de toekomst van Will Bracket verzekerd is. Ik, bijvoorbeeld, zou ten volle bereid zijn, hem morgen, als hij er om vroeg en ook al deed hij het niet, desnoods tien duizend pond sterling op zijn prijzen voor te schieten en ik weet zeker, dat ik het geld gauw zou terugkrijgen. Maar daar spreken wij nu niet over. Ik herhaal alleen mijn verzoek, mij uw vorde-

ring op Oakwood te verkopen. Uw spel is toch verloren en u doet er misschien nog een voordelig zaakje mee. Voordeliger dan... dat andere zaakje met het middeltje, dat George Malony aan Bracket heeft moeten toedienen, op uw bevel.

De slag was raak.

O'Brien werd groen en moest zich aan de tafel vasthouden.

— Wat... wat bedoelt u, mylord? stamelde hij.

— Kom, laten wij geen verstopperij spelen, mijnheer O'Brien, antwoordde Raffles ongeduldig. Ik weet alles; Malony zit al achter slot en grendel wegens het toebrengen van lichamelijk letsel en het hoeft Bracket maar een woord te kosten, of hij klaagt u ook aan. En dat woord kan ik hem laten spreken, vergeet dat niet.

Hij wachtte even en vervolgde toen glimlachend:

— Nu, die papieren!

— Als ik u die vordering verkoop, mylord, kan ik er dan zeker van zijn dat Will Bracket geen stappen doet... in die zaak met Malony?

— Daar geef ik u mijn woord op, al hebt u het zeker niet verdiend.

Zonder iets te zeggen, liep O'Brien snel op zijn bureau toe, opende een lade en nam er een pak papieren uit, dat hij aan Raffles gaf.

Deze bladerde er even in en zei toen koeltjes:

— Ik koop ze voor het nominale bedrag, is dat goed?

— Dan heb ik verlies, maar in 's hemelsnaam, ik heb de partij verloren, zei O'Brien met een zuurzoet lachje.

Raffles schreef snel een cheque en gaf die aan de bankier.

Daarop liet hij de vorderingen in zijn zak verdwijnen, nam zijn hoed, maakte een stijve en zwijgende buiging voor O'Brien en verliet het huis, om snel naar Oakwood te gaan, waar hij een vrolijke en gelukkige familiegroep vond, waarvan ook Will Bracket deel uitmaakte...

's Avonds echter zei hij droogjes tegen Brand, toen de beide vrienden naar bed zouden gaan:

— Schrijf die O'Brien eens even op ons lijstje, beste Charles.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

GOUD IN ALASKA

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :